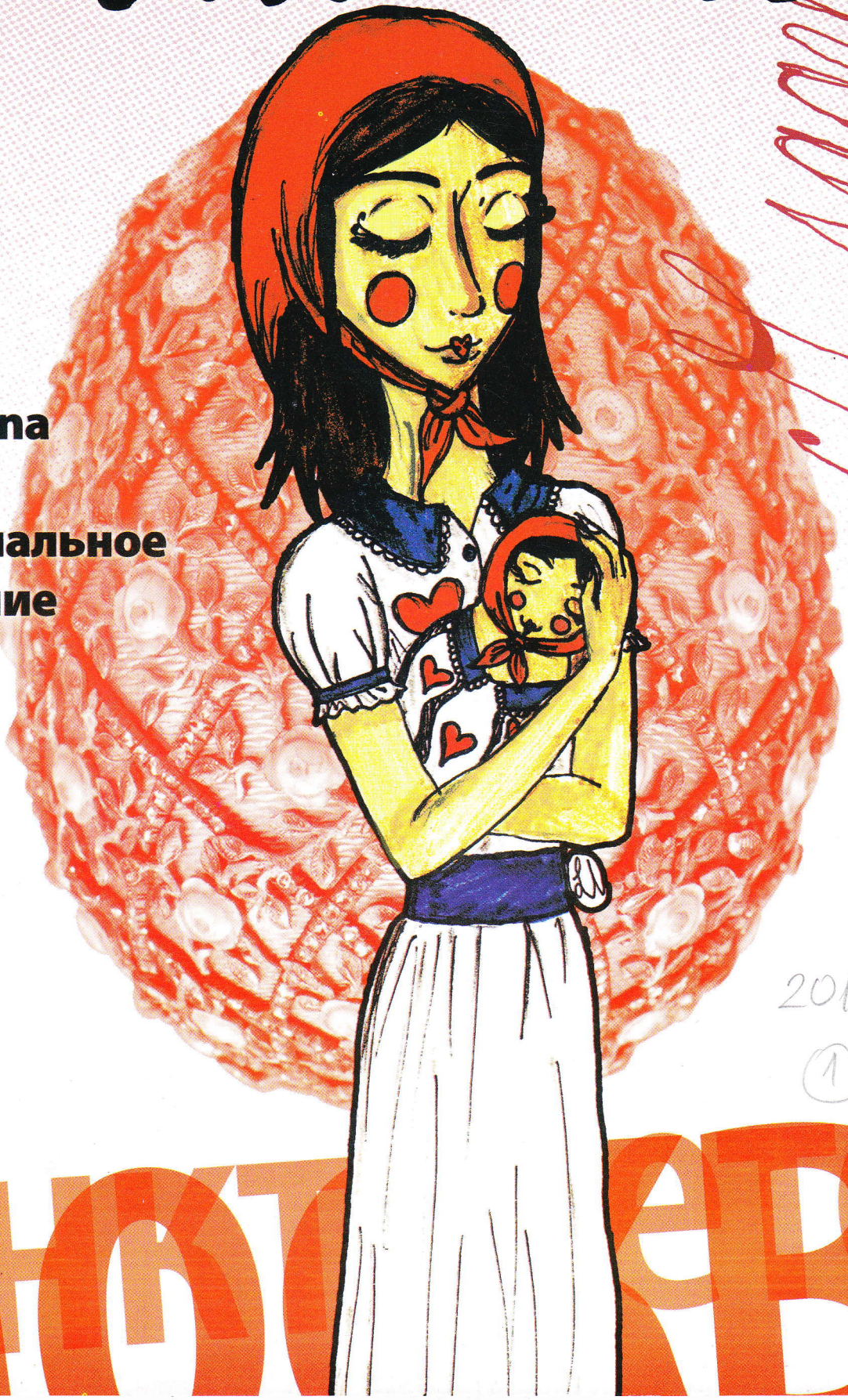
Россия

Mladiка

Posebna
izdaja
Специальное
издание

2010/11
1

Авт

NAMESTO UVODA

Že dolgo je od tega, kar ste nazadnje prebirali Mladiko. Kar dolgo pa je tudi že od dogodka, kateremu je posvečen večji del tokratne Mladike – od ekskurzije dijakov Gimnazije Ledina v Moskvo in Sankt Peterburg, ki se je »odvijala« v času med 22. in 29. aprilom letošnjega leta.
Kot rečeno – ker vas vse tiste, ki se ekskurzije niste udeležili, najbrž že zelo zanima, kaj se je tam dogajalo, kaj je za ruski svet sploh tipičnega, bo naša številka pravi »užitek« v branju (stereotipi o tem, da je Rusija revna in da tam ne moremo videti nič »pametnega«, so, verjemite, zgrešeni! Toliko bogastva, kulture, zgodovine in umetnosti, kolikor smo vsega tega videli prav v Rusiji, težko najdemo v kateri koli evropski prestolnici). Naša številka je tokrat drugačna, ekskluzivna, zanimiva in še bi lahko naštevali ...
Pa naj vas ne zmoti – v današnji Mladiki boste lahko kaj prebrali tudi v ruščini – verjamemo, da vam bodo vaši prijatelji, znanci, ki rusko znajo, radi prevedli ali vsaj prebrali avtentično rusko besedo ...
Pa na delo

Namesto uvoda	3
Intervju	4
Zanimivosti	6
Moda	11
Okus	13
Ples	18
Moskva in Sankt Peterburg	19
Predsedniki	32
Pa še to	37

Mladika, glasilo dijakov Gimnazije Ledina
Številka 1, leto 2010/11, letnik 42
ISSN: C503-5473
Glavni urednik: Rok Pečečnik
Tehnični urednik in oblikovalec: Rok Lapuh
Naslovnica: Lara Vah
Uredništvo: Maja Peršuh, Bor Bevc, Tjaša Drempetič, Žana Lovšin, Gabi Španič, Tina Perko, Klavdija Strmšek, Melita Moneta, Neža Vodopivec, Peter Rejic Puhar, Maša Čarni, Urška Hren, Lara Menegati, Iza Čadež.
Mentorici: Marijana Klemenčič Glavica, Darja Mlakar
Lektura: Marijana Klemenčič Glavica

INTERVJU S PROFESORICO MARIJANO KLEMENČIČ-GLAVICO, »ODGOVORNO« ZA POTOVANJE V RUSIJO

Kako ste sploh prišli na idejo, da bi organizirali ekskurzijo v Rusijo?
Pravzaprav so najprej izrazili željo, da bi obiskali Rusijo – natančneje obe »prestolnici« - dijaki, ki so se v šolskem letu 2008/2009 pričeli učiti ruščino kot drugi tuji jezik (torej letošnji 3. E).
Zatem sem se medpredmetno povezala s prof. Bolho in prof. Pavliho, in idejo smo pričeli »uresničevati« ...

Zakaj ravno Rusija?
Zato, ker je ekskurzija bila prvenstveno namenjena dijakom, ki se učijo ruščine kot drugega tujega jezika; namen ekskurzije je seveda bil, da slišijo avtentično govorico, se sami poskušajo pogovarjati v jeziku največje slovanske države in si obenem ogledajo vse znamenitosti, ki jih skriva ta velika država.

Za vas je bilo samoumevno, da ste se udeležili te ekskurzije, saj ste profesorica ruščine, toda kaj pa drugi profesorji, jih je več imelo željo iti zraven?
Tisti, ki so to željo imeli, so bili na ekskurziji – težko pa ocenim, če so željo, ogledati si Rusijo, imeli tudi kolegi, ki se ekskurzije niso udeležili.

Sta profesorja Pavliha in Bolha šla z nami s posebnim namenom, ali je le naključje, saj oba poučujeta zgodovino?
Ekskurzija je bila zasnovana medpredmetno – in ker prav v Moskvi in St. Peterburgu najdemo veliko zgodovinskih in umetnostno zgodovinskih biserov, se mi je zdelo najbolj smiselno povezati se z omenjenima profesorjema. Pa nenazadnje – oba imata tako z organizacijo kot s spremstvom na ekskurzijah že zelo veliko izkušenj, zagotovo več kot jaz sama.
Glede spremstva pa smo sprva mislili, da se bo ekskurzije udeležil le eden od profesorjev, ker pa je bilo toliko prijavljenih dijakov, nas je zaradi varnosti na ekskurziji bilo več.

Kdo je izbral in izdelal program potovanja?
Sama sem navedla, katere objekte naj vključijo v program, natančneje pa je sa program (po dnevih ...) izdelala agencija (naj povem, da je na mojem seznamu bilo veliko več destinacij in muzejev, kot smo si jih dejansko ogledali ...).

Ali ste mnenja, da smo kaj pomembnega izpustili?
Ja, zagotovo. Že Moskva je tako velika in polna znamenitosti, da če bi hoteli videti vse, bi za to potrebovali cel teden. Če pa pomislim le na Ermitaž v Sankt Peterburgu, pa vsi vemo, da bi tam lahko raziskovali in si ogledovali različne zbirke in eksponate celo leto, pa še ne bi vsega videli ...

Je bila ekskurzija za vas naporna? Zakaj?
Zelo. Glede na to, da smo bili v ruskem svetu, kjer se dogaja marsikaj – in v velemestih, na kar nismo navajeni, sem vseh osem dni živela v strahu, da se bo kdo izgubil ali se bo komu kaj zgodilo ... - zato ...

Smo se, po vašem mnenju, dijaki (vsaj približno) spodobno obnašali?
Priznati moram, da ste bili vsi tisti, ki ste se ekskurzije udeležili, čudoviti. Res sem pričakovala, da bo več »kršenja« pravil ... Seveda se zavedam, da ste se na ekskurzijo v ruski svet podali le tisti, ki vas je to res zanimalo – in izkazalo se je, da ste v tem tudi zelo uživali, čeprav je bilo vseh 8 dni na ekskurziji več kot naporno ...

Kateri del eksurzije vam je bil najbolj všeč, za katerega želite, da ga ne bi bilo, in ga zaradi tega najbrž ne boste pozabili?
Mislim, da je bila cela ekskurzija nepozabna in enkratna, saj smo videli toliko lepot in znamenitosti, kot si jih v tako kratkem času najbrž ne bomo nikoli več ogledali.
Ja, katerega dogodka ne bom pozabila? Najbrž tistega jutra, ko sta nam v St. Peterburgu pri preštevanju manjkali dve dijakinji ... Iskali smo ju povsod – nikjer ju nismo našli. Ko smo prišli v sobo, ju tudi tam ni bilo (nekdo nam je pač povedal napačno številko sobe) ... Takrat se mi je počasi pred očmi rušil svet ... vendar sem ju z vztrajnim klicanjem le priklicala na telefon. Ugotovili smo, da smo imeli napačno

številko sobe – in da sta obe preprosto zaspali ...

Vas je bilo kdaj strah za vašo varnost oz. varnost skupine?

Ja, pred ekskurzijo me je skrbelo predvsem za varnost dijakov, saj je novembra 2009 bil bombni napad na železniško progo med Moskvo in Sankt Peterburgom, prav tako pa manj kot en mesec pred našim odhodom še bombni napad na postajo metroja Lubjanka in Park kulture v Moskvi – torej postaje, ki so bile na poti naših ogledov.

Prav tako me je skrbelo, ali bomo sploh šli na ekskurzijo, saj prav v tem času veliko letal zaradi pepela iz islandskih vulkanov ni vzletelo. Čeprav je letališče v Moskvi ves čas obratovalo, letala iz Z Evrope niso letela – in če bi že odleteli, pa bi bilo ob povratku letališče Jožeta Pučnika zaprto, bi se vračali z vlakom – to pa bi našo ekskurzijo podaljšalo še za tri dni ...

Mislite, da bi lahko ekskurzijo bolje izpeljali?

Mislim, da smo ekskurzijo kar dobro izpeljali – vse je teklo po načrtih. Bolje kot je bilo, skoraj ne bi več moglo biti.

Zadnji dan ekskurzije, ob našem povratku, smo vsi videli, da ste se slabo počutili – no, zboleli ste. Je bila razlog ruska hrana, viroza ... ?

Mogoče viroza – ne vem; mogoče pa je razlog bil tudi v stresu, ki je popuščal – in ko sem vedela, da se vsem skrbiem bliža konec in da se je vse dobro (celo zelo dobro) izšlo, sem rabila kakšen dan zase ...

Ali imate v načrtu še kakšno eksurzijo? Mogoče ponovno Rusija?

Izlet v Rusijo bo prišel na vrsto čez dobre tri ali štiri leta, saj so v tokratni ekskurziji sodelovali dijaki vseh letnikov in je tako treba počakati na nove generacije interesentov.

Spraševala sta:
Maja Peršuh in Bor Bevc

ČESA ŠE NISMO VEDELI O RUSIJI ...

RUSKA KULTURA

V preteklih časih je bilo rusko podeželje pozimi tudi zaradi zasneženosti odrezano od sveta, da so imeli kmetje veliko prostega časa za ročna dela. Obilje lesa v ruskih gozdovih je skoraj povsod spodbujalo rezbarstvo ter izdelavo domiselnih igrač in gospodinjskih potrebščin, na primer tradicionalnih ruskih korcev (kovš). Ponekod so vretena in preslice živobarvno poslikavali. V ruskih severnih mestih še zmeraj umetelno vezejo in kvačkajo.

Ruski glinasti kipci

Doma narejene ilovnate figurice so bile svoj čas del predkrščanskih obredov, v devetnajstem stoletju so jih v Rusiji uporabljali za igračke. Izdelujejo jih še vedno v Dimkovem, ki je zdaj del Kirova, mesta ob ruski reki Vjatki. Kipci so narejeni iz lončarske ilovice, pomešane z rečno mivko; so pečeni, pobeljeni z apnom in poslikani z živimi barvami. Ta ročna obrt je konec devetnajstega stoletja skoraj izumrla, vendar so jo pod Sovjeti obnovili. Med ruskimi lončarji je posebno pogost motiv vodonoše in petelina.

Ruska dobrodošlica s kruhom in soljo

Rusi so včasih sprejemali ugledne goste tako, da jim je najmlajša hči postregla s kruhom in soljo na izvezenem prtu. Gost je odlomil košček kruha, ga pomočil v sol in pojedel. V stari Rusiji so imeli sol za potrato, zato so jo v Moskvi hranili v močni shrambi na Soljanki ali Solinki. Rusi so še zmeraj zelo gostoljubni in še danes nepričakovanim gostom izrečejo dobrodošlico in jim postrežejo.

Ruska ljudska glasba

Ruska ljudska glasba raste iz poganskih slovanskih ljudskih pesmi. V srednjem veku so ljudje prispevali epske balade in igrali na gosli. Harmonika je bila med Rusi zmeraj zelo priljubljena, na ruskem podeželju in ob praznikih ter ob shodih pa pa še danes radi pojejo. V stari Rusiji sta bili priljubljeni domra, tro- ali četverostruno glasbilo z zaobljenim odmevalom, in balalajka s tremi strunami in s trikotnim odmevalom. Na rusko balalajko še zmeraj veliko igrajo, posebno na deželi in v ljudskih ruskih ansamblih.

Pitje čaja po rusko

Rusi ob vsakem dnevnem času radi pijejo čaj. Da ga imajo lahko vsak čas pri roki, uporabljajo samovarje. Voda v ruskem

samovarju se segreva ob srednji cevi, napolnjeni s smrekovimi storži, pomešanimi z žarečim ogljem. Čaj v čajniku na vrhu samovarja je mogoče ves čas obnavljati z vrelo vodo. Danes ruske samovarje večinoma segrevajo z električnim tokom.

Ruske babuške - matrjoške

Babuška, ta ruska lepotica, je osvojila srca ljubiteljev narodne igračke in lepih spominkov po celem svetu. V današnjem času je babuška (Rusi ji pravijo matrjoška) ne samo narodna igrača in ohranjevalka pristne ruske kulture, je tudi spominek za turiste; nepozabna ruska lutka, ki ima na svojem predpasniku natančno izrisane igrive scene, pravljične prizore in podobe raznih znamenitosti; je tudi iskani predmet zbirateljev, ki lahko doseže vrednost do več sto dolarjev.

Prva babuška je bila okrogolična, polna in vesela deklica z rutico, oblečena v rusko narodno nošo.

Bila je osemdelna. Znotraj velike deklice se je skrival manjši deček in tako dalje – vrstili so se dečki in deklice, najmanjša pa je bila nedeljiva, bila je babuška otročiček (dojenček v plenicah).

Od kod pravzaprav izvira beseda babuška (matrjoška)? Nekateri ruski zgodovinarji so prepričani, da ime izhaja iz enega najbolj priljubljenih in razširjenih ruskih imen: Maša, Manja ipd. Spet drugi trdijo, da izhaja iz ruskega ženskega imena Matrjona, v osnovi katerega lahko najdemo latinsko besedo 'mater'. To ime asociira na mater, ki ima veliko otrok, na njeno dobro zdravje in lepo postavo. Sčasoma se je ime posplošilo in začelo označevati prekrasno poslikan leseni izdelek. In še danes babuška ostaja simbol materinstva, plodnosti, ženske sreče in družinskega blagostanja.

Konec 19. stoletja se je v Rusiji pojavilo veliko zanimanje za rusko zgodovino, narodno umetnost, pravljice in obrt. Babuška je bliskovito postala vsesplošno znana in priljubljena v svoji domovini Rusiji. Vendar pa je bila igračka draga; to lutko, ki je bila v prvi vrsti namenjena otrokom, so večinoma kupovali odrasli zbiralci umetnin.

Leta 1900 so ruske babuške prišle v Pariz, saj so bile razstavljene na Svetovni razstavi, kjer so jim podelili svetovno priznanje in bronasto medaljo. Od takrat babuška predstavlja Rusijo in vse, kar je povezano s to deželo, od carske družine do Dedka Mraza, od vodke do kaviarja. Načini izdelovanja babušk se tekom let niso prav nič spremenili. Izdelujejo jih iz dobro posušenega lesa lipe ali breze. Rezljanje babušk je filigranska umetnost, ki se je ruski mojstri učijo dolga leta. Nekateri umetniki se naučijo rezljati babuške celo na slepo. Pred poslikavo babuško premažejo z osnovno barvo, po slikanju pa polakirajo. Najprej se poslika obraz in predpasnik z raznobarvnimi podobami, nato pa še sarafan (tradicionalna ruska obleka brez rokavov) in ruta.

V Rusiji obstaja nekaj mest in vasi, ki so prav znana po tradicionalnem izdelovanju babušk.
Eno od ruskih središč izdelovanja in poslikav babušk je mesto Semjonovo. Prav tam se je namreč razvila znana hohlomska umetnost (tako imenovana "zlata hohloma"), v kateri najdemo motive, ki izhajajo iz kulture in tradicij Stare Rusije.

V današnjih časih umetniki uporabljajo pri poslikavi predvsem tri barve – rdečo, modro in rumeno, ki se ujemajo z barvami rutice, sarafana in predpasnika.

Semjonovske babuške, ki so izdelane v mestu Semjonovo, je zlahka prepoznati po čudovitem šopku nepozabnih rož na predpasniku. Odlikujejo se po svoji "prostornosti". Tradicionalno babuška vsebuje od 5 do 12 lutk. Ena najbolj prostornih babušk v Rusiji je bila izdelana prav v Semjonovem in je bila sestavljena iz kar 72 lutk. Največja je merila meter v višino.

V Rusiji obstajajo tudi muzeji, ki so posvečeni samo babuškam. Eden prvih takih v Rusiji (pa tudi na svetu) je bil muzej babušk, ki so ga odprli leta 2001 v Moskvi. Pred kratkim, v letu 2004, so odprli svoj muzej babušk tudi v novgorodski regiji, kjer je razstavljeno več kot 300 tradicionalnih ruskih igračk. Največja babuška v muzeju vsebuje 40 lutk, najmanjša pa je velika kot riževo zrno.

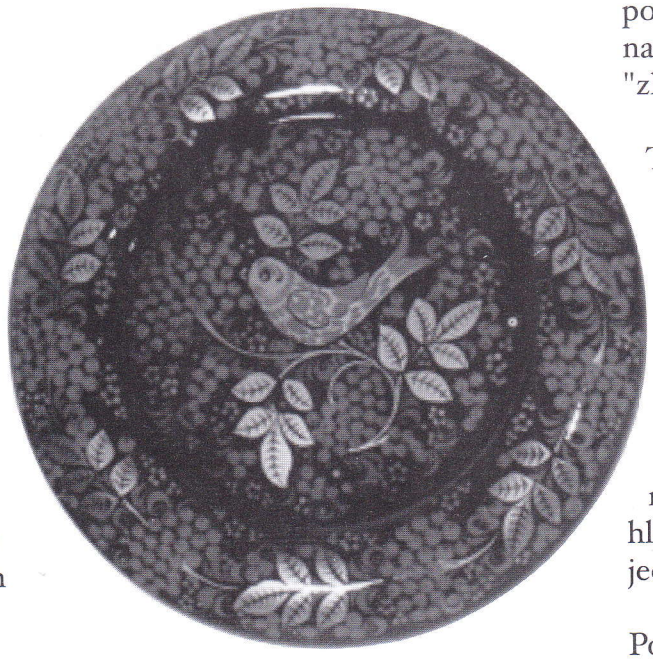
Matrjoške (babuške) občudujejo ne samo v Rusiji ampak po celem svetu. V letu 2005 je bila skupina poslikanih babušk razstavljena na Mednarodni trgovinski razstavi visokokakovostnih potrošniških izdelkov 'Ambiente 2005' v Nemčiji, v Frankfurtu.

V babuški se prepletata umetnost mojstrov in neizmerna ljubezen do ruske narodne kulture. Dandanes je mogoče na ulicah Peterburga in Moskve kupiti spominke za vsak okus – babuške, ki ponazarjajo politike, slavne ruske in tuje glasbenike, groteskne osebnosti ... Vseeno pa vsakič, ko izgovorimo besedo "babuška", pomislimo na veselo rusko deklico v narodni noši živih barv, ki predstavlja družinsko srečo, materinstvo in ljubezen.

Ruska trdicija - "zlata hohloma"

Začetki hohlomske obrti segajo v drugo polovico 17. stoletja. Leseno posodje je ruski človek uporabljal že v starih časih; zajemalke v obliki plavajočih ptic, vrči za razno pijače,

namizne jušnike ter žlice raznih oblik in velikosti.

Na nerodovitni zemlji so ruski kmetje le stežka preživeli, zato so začeli poslikavati leseno posodje, ki so ga izdelovati domači mojstri. Ta nova dejavnost je neverjetno spremenila navadno kuhinjsko posodje.

Praznično okrašeno posodje so vzljubili po vsej Rusiji.

Pozlačevanje posod združuje pet osnovnih postopkov. Preden začnejo pozlačevati izdelek, je leta podoben glinenemu ali celo srebrnemu. Najprej iz posušenega lipovega lesa izrezljajo posodo. Nato jo sušijo in prekrijejo s prav posebno zemljo rdečerjave barve, ki izdelkom da glinen videz. Nadalje izdelke prepojijo z lanenim oljem. In že dobijo umetniški izdelek. Poslikane izdelke nekajkrat polakirajo in jih žgejo v pečeh. Nastala lakirna površina pridobi zlatkast lesk, in na tak način se les spreminja v "zlato"!

Takšni izdelki nimajo zgolj estetske vrednosti. Zahvaljujoč posebnemu prekrivnemu lakirnemu sloju in toplotni obdelavi so namreč izredno praktični in primerni za uporabo. Iz hohlomskega posodja lahko jemo in pijemo, pri tem pa se njen zunanji videz zaradi hladnih ali vročih, slanih ali kislih jedi nič ne poškoduje.

Podoba ptice ima v ruski folklori poseben pomen. Ptica z razprostrtimi krili ali žarki, ki sijejo od nje na vse strani, simbolizirajo sonce, srečo in uspeh. Najbolj pogosto so

upodabljali laboda in raco. Na izdelkih hohlomskih mojstrov pa lahko opazimo še vrtnice, kamilice, zvončke, liste vinske trte, vrtnih jagod in ribeza, kosmulje in mahovnic.

Od samih začetkov hohlomske umetnosti pa do naših dni je le-ta doživela mnogo sprememb, čeprav je njena osnova ostala nespremenjena.

V začetkih te ruske umetnosti so hohlomsko posodje izdelovali v samostanih, namenjena pa je bila predvsem za carski dvor. Tudi ko se je na ruskem trgu pojavila cenejša kovinska in aluminijasta posoda, ki je konkurirala hohlomski, je neobičajna poslikava družinskih izdelkov še vedno zagotavljala njihovo priljubljenost in obstoj.

Dan norcev v Rusiji

Enkrat letno, samo za en dan, ves svet (in Rusija) naravnost ponori.

Na ta dan so tudi časopisi polni novic o krokodilih, ki da so jih opazili v mestnih rekah, o obilnih žetvah makaronov in podobnih čudežih.

Mislim, da že veste, da govorimo o prvem aprilu, dnevu smeha ali dnevu norcev.
Na ta dan si tudi Rusi privoščijo potegavščine na televiziji, radiu in v časopisih. Predstavljamo vam zgodbico o eni od potegavščin, ki so si jo privoščili ruski mediji.
Pred skoraj 15 leti so v ruskem časopisu Komsomolskaja pravda v prvoaprilski številki objavili senzacionalni članek o malem zamrznjenem mamutu, ki naj bi ga našli na Čukotki. Mamutek naj bi se zaradi toplote segrel in oživel, naselili pa naj bi ga v moskovski živalski vrt.
Neka ruska učiteljica, ki je prebrala članek, je celo organizirala posebno ekskurzijo in pripeljala svoje učence iz Sibirije v Moskvo, da bi v živalskem vrtu lahko videli mamutka. Ker ga niso našli, je razočarna in prevarana učiteljica vodstvu moskovskega živalskega vrta uprizorila pravo sceno.

Velikonočni prazniki v Rusiji

Velika noč (v ruščini Пасха) velja za najpomembnejši krščanski praznik, ki ga zaznamuje vonj po poticah in drugih prazničnih dobrotah in barvanju pisanih pirhov.

Velika noč, največji verski praznik v Rusiji, je ostala priljubljena celo pod Sovjeti.
V tednu pred veliko nočjo vsi slikajo pirhe. Nekaj jih samo skuhajo v čebulnih luščinah, da postanejo lepo rjavo in rumenkasto marogasti. Iz drugih spihajo rumenjak in beljak skozi luknjice, z iglo napravljene na obeh koncih, in jih umetelno poslikajo z ruskimi nabožnimi ali prazničnimi motivi. Prhe pojedo ob gostiji po dolgi velikonočni službi.

Dolgo bogoslužje na veliko noč se začne proti večeru in traja do zgodnjih jutranjih ur. Opolnoči se zbrani ruski verniki s prižganimi svečami odpravijo za duhovnikom. To simbolizira žene, ki so prišle h Kristusovemu grobu in ugotovile, da je prazen. Duhovnik pri cerkvenih vratih naznani: »Kristus je vstal« (Христос воскрес!). Verniki radostno ponovijo: »V resnici je vstal« (Воистину воскрес!) in se poljubijo.
Ko se zdani, je velikonočne službe konec in ruski verniki se razkropijo po domovih, kjer se konča post s posebnimi velikonočnimi jedmi in pobarvanimi pirhi. Po ruskem običaju se najprej poje pirh,

potem še ostale jedi. Velikonočni ruski kolač (kulič) in ruska pasha (potica z osladkano skuto) sta velikonočni jedi, prepovedani med postom.

VEROVANJA IN MITOLOGIJA RUSIJE

Dedek Mraz

Legende o tem, od kod prihaja Dedek Mraz in kje je njegov dom, naštevajo različne kraje. Po nekaterih prihaja na ruski trojki prav iz Sibirije. Ruski pisatelji pravljic pa so korenine dobrodušnega dedka našli v ruskem mestu Veliki Ustjug.

Leta 1998 je ruski Dedek Mraz dobil čisto pravi potni list, nato še svoj račun v ruski banki ter posebne poštne nabiralnike, kamor otroci mečejo pisma zanj.

Vera

Med Rusi je največ pripadnikov pravoslavne veroizpovedi. Zanjo značilno, da nima enotnega poglavarja kot je to papež pri katolikih. Vsaka državna ali narodna cerkev je avtokefalna (samostojna) in ima svojega patriarha, ki je njen poglavar.

V Rusiji pa živi tudi veliko muslimanov (večina neruskega prebivalstva), judov in budistov.

Maša Čarni

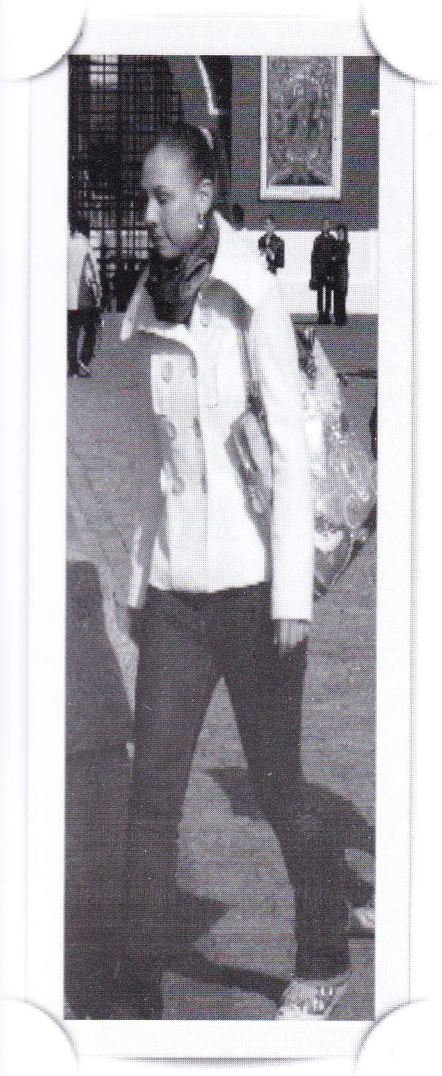

To je pravljična hiša ruskega Dedka Mraza

RUSIJA - DRŽAVA UMETNOSTI, ČUSTEV IN MODE

Rusi živijo v dveh svetovih: v realnosti ter v pravljičnem svetu. Ne verjamete? Tako res ne živijo vsi Rusi, ampak zgolj tisti, ki so pametni; tisti, ki radi sanjajo in menjajo svetove; tisti, ki verjamejo v (še dodatno) pravljično dimenzijo sveta. Zjutraj je padal sneg, potem dež, potem sodra. Vmes pa je posijalo sonce. Lepa dobrodošlica novo prispelim turistom v Moskvo. Moskva je mesto kontrastov. Mesto, ki ima izjemno kulturo in izročilo, ki je zelo »normalno«, umirjeno in uveljavljeno. Potem pa nastopijo eksplozije čustev, norosti, umetnosti in mladine; vsi so ponosni, da so Moskovčani, a si hkrati trudijo biti samosvoji.

Moskovska moda?

Torej na ulicah vidite veliko žensk v vrtoglavih visokih petah in kratkih bundah. Prav smešno je! V Rusiji, deželi z dolgimi zimami, kjer temperature pogosto padajo pod 30 stopinj Celzija, je krzno še vedno obvezni del garderobe.

Razstavni prizor v nakupovalnem središču, blizu Rdečega trga

Aktivistov za pravice živali v tej deželi ni, morda tudi zato, ker bi ˝zmrznili˝ če bi nekaj tednov morali živeti na teh temperaturah, odeti le v modna oblačila iz sintetičnih materialov. Rusija je tako za proizvajalce krznenih izdelkov ena redkih oaz, kjer še lahko v miru prodajajo svoje kreacije.
Kar pa se tiče modnih izložb v malo bolj odrinjenih ulicah, se lahko samo še zgražamo. Modni svet je zadaj za kakšno desetletje. To ne pomeni, da se stil ne bo ponovil čez kako leto in pol in bo ta trgovina najbolj modna daleč naokrog. No, malo pretiravam, vendar se čuti modni razpad med majhnimi trgovinami posameznikov, ki sami vodijo, morda celo izdelujejo oblačila proti sofisticiranim, ogromnim, komaj prehodnim centrom. V teh centrih so najbolj izbrane in drage znamke, ki si jih očitno ne more privoščiti vsak Rus. To zagotovo ni izgovor za Marijo Šarapavo, Natalijo Vodianovo, Evgenijo Volodino in seveda Darjo Žukovo; nekatere so uspešne na določenih področjih, druge so poročile prave milijarderje ...
Prav pri modi se čuti tisti pravljični, drugi svet. Ko smo hodili po ulicah, sem opazila nekaj res izbranih stilov. Naj bodo tujci ali pravi Rusi, bili so oblečeni po zadnji modi s samosvojim stilom, katerega so nosili s ponosom.
Vsekakor si skoraj vsaka želi biti v ospredju in glavni povod za občudovanje vseh pogledov, ki jih omreži njena ljubka obleka. Tako svobodno se počutijo te modne ženske, ki so nas očarale v Rusiji.

Najbolj všeč pa mi je res to,da je vsaka kombinirala udobje z barvo, ki se ji poda in tako ustvarila svoj »look«.
Oprijete hlače, pajkice in odštekano raznobarvne nogavice so moderne še od lanske sezone, vendar tokrat brez pretiranega poudarka na tunikah. Velika pogruntavščina so čevlji z visoko peto, ki se lepo prilegajo plaščem in usnjenim jaknam. Jakne so nevpadljive črne barve, ki jih lahko vsakdo kombinira k vsakdanjemu ali glamuroznemu stilu. Ker pa sta se dve odločili za rdeč in florescenčno rumen plašč, sta zraven obuli čevlje z istimi odtenki. Pri barvah Rusinje raje posežejo po rdečih odtenkih, norih florescinčnih in vedno modnih črnih ter temno modrih barvah. Za ženske je značilno, da imajo pozimi spuščene lase in čez glavo kakšno ruto, takoj ko pa postane malo bolj toplo, imajo visoke čope, ki jim poudarijo obraz.
Moške frizure so precej znane po svetu, vendar niso zadovoljive vsakemu okusu. Sama bi rekla, da si 80 % moških v Moskvi med seboj precej podobnih ravno zaradi izbrane frizure.
Po mojem mnenju izgledajo ljudje v Moskvi precej bolje kot v Peterburgu. Verjetno zaradi tega, ker je Moskva glavno mesto Rusije in se ljudje bolj potrudijo za zunanji izgled. Če pa bi lahko izbirala, katero mesto mi je ljubše, bi na prvo zagotovo postavila Paterburg, saj me je veliko bolj fasciniral kot mesto. Kot pa morda že veste, so Rusi povsem nekomunikativni, zasanjani, izgledajo nesramno ... vendar ne sodimo človeka, še preden ga spoznamo...

Utrinek s potovanja ...

Rusija je država z veliko lepimi in veliki zgradbami. Kamor koli greš, vidiš tako veličastne stavbe kot tudi pisane pravoslavne cerkve. Ker Rusi dajo velik pomen svoji preteklosti, imajo vse zgradbe velik pridih zgodovine. Najbolj me je presenetilo, ker so vse stavbe v rdeči barvi, ki simbolizira bivši sistem v Rusiji.

БЕРЕЗА

Белая береза
Под моим окном
Принакрылась снегом,
Точно серебром.

На пушистых ветках
Снежною каймой
Распустились кисти
Белой бахромой.

И стоит береза
В сонной тишине,
И горят снежинки
В золотом огне.

А заря, лениво
Обходя кругом,
Обсыпает ветки
Новым серебром.

Klavdija Strmšek

Okus Rusije

Ruski kuharji pripravljajo jedi dolgo. Kuhanje mnogih jedi, tudi slaščic, se vleče ure in ure. Ruski obed se začenja s predjedjo ali zakusko, nato sledi juha s piroškami, potem glavna jed in nazadnje slaščica. Zakuska sestoji iz mnogih manjših jedi, med njimi so lahko kaviar, losos, kisle kumarice, jurčki, raki, znamenita ruska solata, marinirane ribe in še marsikaj. Večina teh jedi je hladna, včasih pa dodajajo tople, npr. ribe na žaru.

Kaviar je morda najbolj znana ruska jed in je v svet prodrla že v 19. stoletju, zlasti v francosko kuhinjo. Razlikujemo več vrst kaviarja. Najbolj je cenjen zeleno modri kaviar z okroglimi zrni. Bolj razširjen je temno sivi kaviar s sploščenimi zrni. Posebna specialiteta je rdeči kaviar. Mnogi ljudje ne vedo, kako naj ga postrežejo na pravi ruski način. Najprej ga moramo ohladiti, nato položimo na krožniček zvrhano žlico iker za vsakega gosta posebej. Zraven sodijo še zelo tenak toast, maslo, četrtina limone in čašica vodke. Gost najprej popije vodko, namaže popečen kruhek z maslom in kaviarjem in to poškropi z limoninim sokom. Seveda lahko uživamo kaviar tudi na manj ortodoksen način, npr. na krekerjih ali kot dodatek k sendvičem. Podobno uživamo prekajenega lososa. Najprej ga narežemo na papirno tenke rezine, položimo na črn kruhek, namazan z maslom, poškropimo z limono in to zaužijemo.

V Rusiji je najbolj razširjena pijača Vodka. Poznamo več vrst vodke. Najbolj popularna čista vodka je Kubanskaya, po okusu pa Moskovskaya ali Starka. Ruska kuhinja je raznovrstna in zelo hranljiva. Najbolj tipične so kaše, ki jih pripravljajo iz raznih vrst žit z dodatkom sadja ali zelenjave. Rusinje prisegajo nanje, saj naj bi bile vir lepega tena kože.

RUSKE NARODNE JEDI

Juhe
- Boršč
- Ščі
- Uha

Predjedi
- Kaviar
- Borodinski kruh

Napitki
- Čaj
- Kvas (pijača)
- Rjaženka
- Kefir

Glavne jedi
- Pelmeni
- Befstroganov (fr. Bœuf Stroganoff)
- Botvinja
- Buženina (fr. rôti de porc)
- Vagan
- Vareniki

Sladice
- Piroške
- Prjaniki
- Slojka
- Beljovskaja pastila
- Kolomenskaja pastila
- Rževskaja pastila

PIROŠKE

so najbolj znano rusko pecivo. Pripravljajo jih iz kvašenega testa in polnijo z nadevi iz zelja, šunke, čebule, sira, perutnine, rib, gob ali smetane, masla, sladkorja... Moški trdijo, da je najpomembnejše žensko opravilo priprava pirošk.

PELMENI ALI SIBIRSKI RAVIOLI

Pelmeni (rusko пельмени, ednina pelmen, пельмень) so tradicionalna vzhodnoevropska jed, najpogostejša v Rusiji. Narejeni so iz sesekljanega mesa, zavitega v tanko testo (naj ne bi smelo biti debelejše od konice noža), narejeno iz moke in jajc, včasih z dodanim mlekom ali vodo. Za polnilo se uporablja svinjino, jagnjetino, govedino ali kakšno drugo vrsto mesa, priljubljena je mesna mešanica. Po tradicionalnem uralskem receptu se nadev pripravi iz 45% govedine, 35% jagnjetine in 20% svinjine. Pogosto se mesu doda še začimbe, kot so poper, čebula in česen.

Pelmeni so običajno hranjeni zamrznjeni in se jih pripravi s kuhanjem v vodi, najprej morajo plavati, potem pa se jih kuha še 2-5 minut. Postreže se jih z maslom in/ali smetano. Po nekaterih receptih se pelmene lahko tudi ocvre. So klasična prehrana sibirskih lovcev.

STROGANOF

Goveji stroganof ali goveji stroganov (rus. Бефстроганов Befstróganov) je ruska jed iz popraženega govejega mesa, ki jo navadno postrežemo v omaki s kislo smetano. Izvira iz Rusije in danes je to popularna jed v mnogih državah po svetu, med katere spadajo tudi: Iran, večina Evrope, severne Amerike, Avstralija, južna Afrika, Libanon, Portugalska in Brazilija. Načini priprave in recepti se razlikujejo glede na državo, ki je jed uvedla v svoj prehranski repertoar.

Ime jedi

Za izvor imena same jedi obstaja več možnih razlag. Ena izmed njih pravi, da je bila jed poimenovana po enem izmed članov vplivne ruske družine Stroganov, najverjetneje je bil to Alexander Grigorievich Stroganoff iz Odesse ali pa po diplomatu, grofu Pavlu Stroganovu.

Zgodovina

Elena Molokhovets je leta 1861 napisala klasično rusko kuharsko knjigo, v kateri je bil zapisan prvi znani recept za to jed »Govjadina po-strogonovski, s gorchitseju« . Jed v receptu vsebuje kocke govejega mesa (ne trakove, kot je običaj), z lahkim okusom, popražene in oblite z omako iz gorčice in bujonom (čista goveja juha) in dokončano z majhno količino kisle smetane, brez čebule ali gob (kot jo poznamo dandanes). Večkrat se omenja tudi tekmico jedi iz leta 1890, ki se nekoliko razlikuje od omenjene, a ime ter recept za jed sta obstajala že dolgo pred tem. Leta 1912 je prišel na dan recept, v katerem sta bila omaki dodana čebula in paradižnikova pasta, le-ta pa naj bi bila postrežena s hrustljavimi krompirjevimi trakovi, ki veljajo za tradicionalno jed v Rusiji. Verzija recepta, ki je bila objavljena leta 1938, vključuje goveje trakove, čebulo ter ali omako iz gorčice ali omako iz paradižnikove paste.

Po padcu carske Rusije je jed pred drugo svetovno vojno postala popularna poslastica v hotelih in restavracijah na

Kitajskem. Ruski in kitajski priseljenci ter ameriški vojaki, ki so bili stacionirani v pred-komunistični Kitajski, so s seboj prinesli mnoge različice recepta v ZDA, kar je morda krivo, da je priljubljenost jedi v 1950. letih kar zacvetela. V Hong Kong je jed prišla v petdesetih letih prejšnjega stoletja, in sicer preko restavracij in hotelov, ki so jed stregle z riževo prilogo ter brez kisle smetane. Različica jedi, ki jo je dandanes moč srečati v ZDA, je jed pripravljena iz govejih trakov, z omako iz čebule, gob ter kisle smetane, postrežena z rižem ali rezanci.

Priljubljenost
V VB in Avstraliji obstaja recept, ki je zelo podoben tistemu, ki se je zasidral v ZDA, pri tem pa se jed streže z rižem. Britanski bari oz. pubi jed navadno postrežejo s kremasto omako iz belega vina, medtem pa so bolj tradicionalni stroganovi vedno pripravljeni z bolj avtentično rdečkasto omako in žlico kisle smetane, posebej na koncu dodano na vrh jedi.
Goveji stroganov je tudi zelo popularen v Braziliji in na Portugalskem, kjer ga poznajo pod imenom "estrogonofe" or "Strogonoff". Brazilska različica jedi vsebuje koščke govejega mesa v kockah ali trakovih (navadno file mignon) s paradižnikovo omako, čebulo, gobami in polnomastno stepeno smetano. Stroganov se pogosto pripravi tudi s trakovi piščančjega mesa (piščančje prsi) – temu v nekaterih brazilskih restavracijah pravijo kar Fricassee. Navadno je postrežen s hrustljavimi krompirjevimi trakovi, podobno kot v Rusiji, a obenem mu dodajo tudi beli riž. Včasih je moč najti tudi kreativne postrežbe estrogonofa, npr. v obliki polnila palačinke, kot preliva za pečen krompir ali kot dodatek na pici.

Med urbano brazilsko zgornjo srednjerazredno družbo je tako popularen, da so se že razvile verige restavracij s hitro prehrano, ki so posvečene posteržbi s to jedjo. Tovrstne restavracije najdemo predvsem v brazilskih nakupovalnih centrih. Obstaja mnogo različnih variant recepta: z vinom ali brez njega, s konzervirano sladko koruzo, s kečapom namesto paradižnikove omake itd.

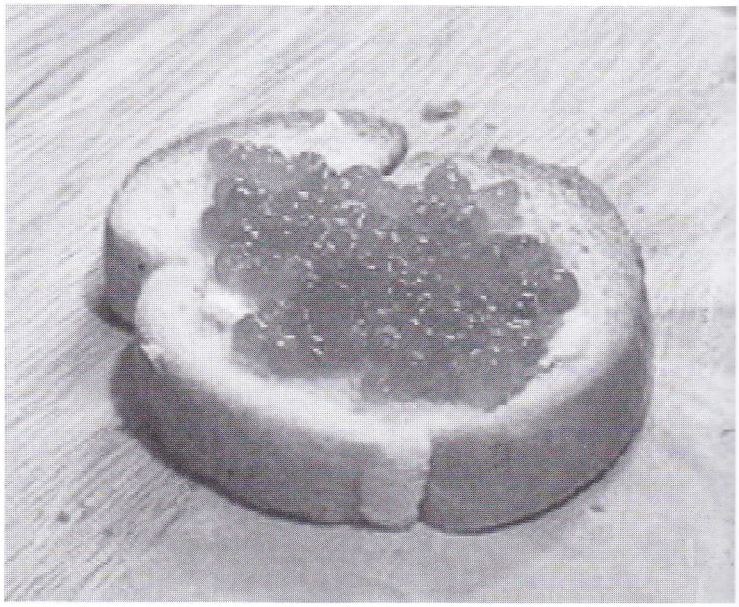
Stroganov je prav tako zelo popularen v severnjaških državah. Na Švedskem je zelo pogosta različica klobasni stroganov, pri katerem je domača falukorv klobasa nadomestilo za goveje meso v jedi. Pogost pa je tudi goveji stroganov.
Priljubljen je kot osnovna glavna jed, saj ga je enostavno pripraviti v velikih količinah.

BORŠČ

Boršč je klasična narodna jed v Rusiji (rus. борщ), Ukrajini, na Poljskem, v Romuniji in Moldaviji - juha iz govejega ali svinjskega mesa, zelenjave in rdeče pese. Beseda izhaja iz staroslovanske besede «бърщь», ki pomeni peso. Boršč ima veliko oblik in se pripravlja na različne načine glede na regijo, v Moldaviji je lahko npr. tudi brez pese, obstaja tudi vegetarijanska različica brez mesa. Samo v Ukrajini poznajo več kot 20 oblik boršča.
Ne glede na nesoglasja narodov pa je boršč po vsej verjetnosti nastal v Ukrajini, kjer se je začel pojavljati že v 14. stoletju. Skrivnost priljubljenosti boršča je verjetno prav v rdeči pesi, saj je bila kot ena od sestavin jedi zaradi svoje visoke vzdržljivosti na razpolago vse leto.

Ustno izročilo o borščču
Pravi boršč naj bi po starem ustnem izročilu bil tisti, v katerem žlica sama stoji pokonci, zaradi pare, ki se vali iz lonca, pa se ne vidi otrok, ki sedijo okrog mize.
Ponekod v Ukrajini verjamejo, da se duša umrlega skupaj s paro, ki se kadi iz borščča, vzpenja v nebo, zato je boršč pogosto glavna jed pri spominjanjih umrlih.
Osnovne sestavine so: suha svinjina, govedina, zelje, kisla rdeča pesa in vrsta začimb. Značilen okus da predvsem pesa.

Kaviar
je delikatesa izdelana iz soljenih in začinjenih ribjih iker.

Zgodovina
Ime izvira iz perzijske besede, ki dobesedno pomeni izdelovalec iker. To besedo so v Perziji uporabljali tudi za jesetre, iz katerih pridobivajo najbolj cenjene vrste kaviarja. Kaviar je našel pot v svetovno kuhinjo že v 19. stoletju, ko so ga iz Rusije v Francijo prinesli kuharji.

Najbolj znani kaviarji
Najbolj cenjeni in posledično dragi so kaviarji iz Kaspijskega jezera. Največ ga pridobijo v Rusiji in Iranu, najbolj cenjen pa je kaviar pridobljen iz jesetrov. Ti kaviarji so črne ali temno modre barve, lahko pa tudi sive. Kaviar zlate barve, pridobljen iz vrste jesetra, imenovane sterlet pa je bil v preteklosti najbolj cenjen, vendar je ta riba danes že na robu izumrtja, zato je pridobivanje tega kaviarja ustavljeno. Izumrtje ribje vrste ni slučajno, saj je potrebno ribo ubiti, da pridemo do kaviarja, kar je tudi razlog, da so tudi nekatere druge vrste jesetrov že na listi ogroženih živalskih vrst.
Danes pridobivajo kaviar tudi iz drugih vrst rib, tako morskih kot sladkovodnih, vendar so ti kavairji, ki so različnih barv (zelene, rdeče, pa tudi modre, sive ali črne barve), manj kvalitetni in tudi precej cenejši. Poleg tega je na tržišču čedalje bolj prisoten tudi kaviar gojenih jesetrov, ki je cenovno bolj dostopen.

Сергей Александрович Есенин: БРАТУ ЧЕЛОВЕКУ

(Из цикла "Больные думы")

Тяжело и прискорбно мне видеть,
Как мой брат погибает родной.
И стараюсь я всех ненавидеть,
Кто враждует с его тишиной.

Посмотри, как он трудится в поле,
Пашет твердую землю сохой,
И послушай ты песни про горе,
Что поет он, идя бороздой.

Или нет в тебе жалости нежной
Ко страдальцу сохи с бороной?
Видишь гибель ты сам неизбежной,
А проходишь его стороной.

Помоги же бороться с неволей,
Залитою вином, и с нуждой!
Иль не слышишь, он плачется долей
В своей песне, идя бороздой?

POGOSTE SESTAVINE V RUSKIH JEDEH
Koprc, različne vrste zelenjave: krompir, zelje, rdeča pesa, korenje, čebula, paprika, kumare, koruza itd.

Uporaba

Kaviar je še vedno delikatesa in se uporablja predvsem za predjedi, obložene kruhke in kot dodatek k specialitetam raznih kuhinj.

Jeseter iz Kaspijskega jezera. Ikre na toastu, premazanim z maslom in kozarcem vodke. Največji jeseter je dolg 9m in tehta 1,5 tone, ikre predstavljajo15 % teže.

PIJAČA

Pitje je zabava Rusov. Povprečen Rus spije več kot 12 l čistega alkohola letno.

Peneče vino

Najbolj znano prihaja iz Krima

Čaj

Rusi takoj za vodko pijejo ruski čaj - pijejo ga vsi sloji. Pripravljajo ga v samovaru.

Vodka

Najbolj priljubljena žgana pijača. Obstaja tudi ruski rek: "Kilogram kruha in liter vodke." Navadno je pripravljena iz koruze ali krompirja. Najbolj znane znamke: Smirnoff, Absolut, Gorbachow...

Iza Čadež

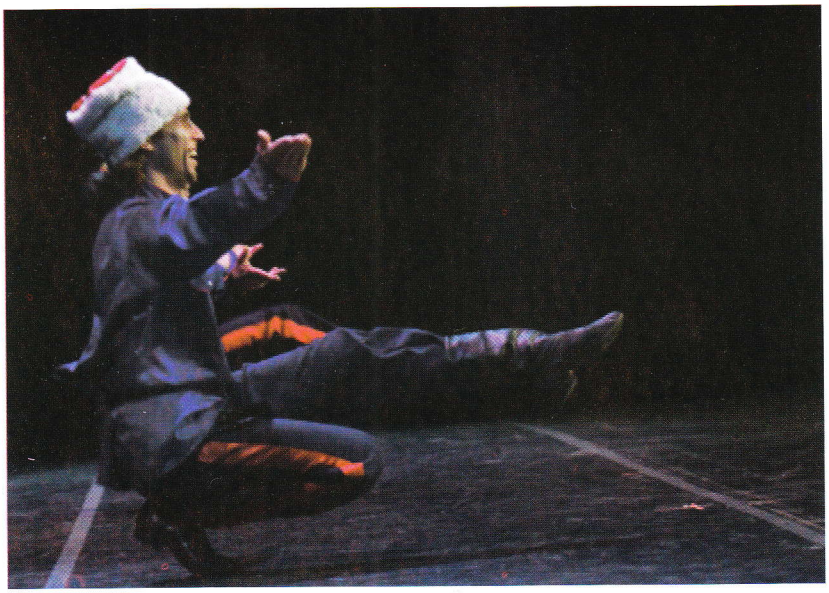

In kaj pravi okuševalec hrane?

Vsa hrana se mi je zdela preveč sladka ali kisla. Tradicionalni kruh je bil posebno čudnega okusa, mešanica kisa in semen. Juhe si mi zdijo narejene po receptu: kar ostane, vrzi v lonec in skuhaj. Tako nekako zgleda 'boršč': rdeča pesa, meso, zelenjava in zelišča. Vesela sem, da imamo v Sloveniji potico in kremšnito; vsaj nekaj dobrega in okusnega.

Skoraj vsak dan smo jedli kosilo v gostilni MU-MU (My-My). Prostori so bili malo osvetljeni, tako da (hvala bogu) nisi prav videl, kaj si jedel. Rusi imajo navado, da najprej pojejo solato, nato juho, potem ti postrežejo še glavno jed in nato sladico. Prvi dan smo bili malo zmedeni, zakaj imamo samo solato na mizi. Seveda smo kasneje dobili še ostale jedi. Res malo čudno, če primerjamo z Evropo, ampak smo vseeno preživeli.

Ruski ples

Ruska ljudska glasba je polna poganskih napevov iz slovanskih pesmi, v katerih je najbolj priljubljeno glasbilo harmonika. Take skladbe so navadno vesele vsebine in zato so plesi na njih prav tako vesele in hitre narave. Poznamo dva tradicionalna ruska plesa, oba sta se razširila tudi v druge (sosednje) države, vendar sta prvotno nastala v Rusiji.To sta kazačok in trepak. Kazačok izvira iz 15.stoletja, a je klub temu še vedno zelo priljubljen. Pleše se čepe in sicer tako, da plesalec izmenično izteguje nogi in pri tem rahlo poskakuje. Med tem je značilno glasno rusko vzklikanje.
Drugi in tudi manj znani ples je trepak, ki bi ga lahko opisali kot nekakšen staromodni step.

Plesalci se namreč ves čas pomikajo po odru s cepetanjem ob tla. Ta ples je sestavljen iz dveh delov: v prvem se nam predstavi en sam plesalec, v drugem delu pa se mu pridružijo še drugi. Trepak se nanaša na eno od najbolj uglednih plesov v baletu Petra Iljiča Čajkovskega- Hrestač.
Bogata ruska plesna tradicija je svojo popularnost ohranila do danes, zahvaljujoč svoji strastnosti in tremperamentu.

Melita Moneta

Это интересно: Красная площадь

Красная площадь, как и все московские улицы, имеет свой паспорт. Его порядковый номер – первый. В паспорте написано: "Длина – 695 метров, ширина – 130 метров". Красная площадь – одна из самых больших площадей Москвы. В старину Красная площадь была большим торговым центром. Там же оглашались царские указы, а иногда совершались казни.
С земли зубцы кремлёвской стены кажутся небольшими. Трудно поверить, что вес одного зубца – три тонны, а высота – около 2–2,5 метров и состоит он из 600 кирпичей. В Москве более 100 государственных музеев и их филиалов. Самые популярные из них – это музеи Кремля. Ежегодно их посещают почти 3 миллиона человек.

Kako sem doživela Rdeči trg ...

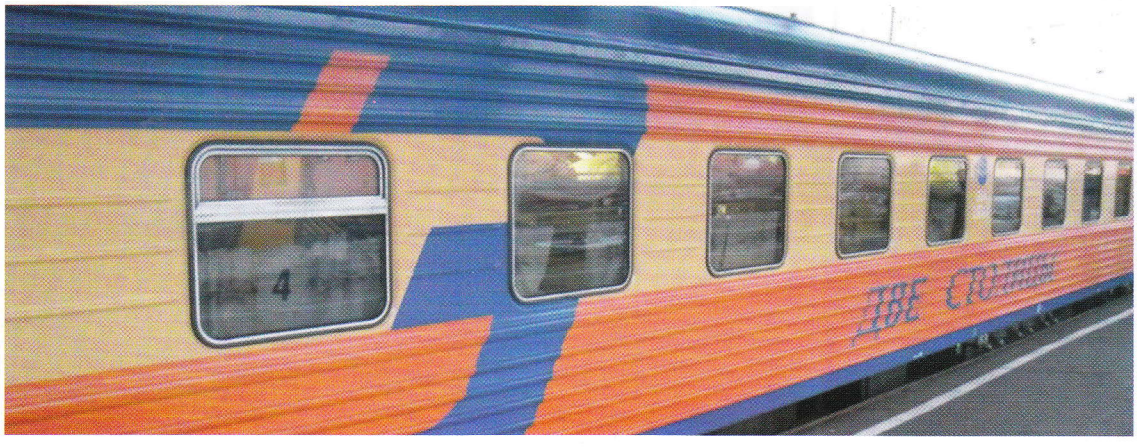
Rdeči trg je trg, na katerem res prevladuje rdeča barva v vseh odtenkih.
Na kratko: je najbolj slaven in hkrati osrednji trg v Moskvi. Kremelj (staro jedro mesta) je bil skupaj z Rdečim trgom uvrščen med Unescovo svetovno dediščino .
Ime RDEČI trg izvira iz besede »krasnaja« in sega v 15. stoletje. Beseda "krasnaja" je dvoumna, kar pomeni, da ima dva pomena: lepa in kasneje rdeča. Večina je popolnoma prepričana, da se trg imenuje Rdeči prav zaradi komunizma, a ta razlaga je zmotna. Torej v prevodu pomeni Lepi trg in hkrati Rdeči trg.
Rdeči trg meri v dolžino 695 metrov, v širino pa 130 metrov. V bližini trga stojijo še zelo znane kulturne stavbe, in sicer Leninov mavzolej (v katerem je shranjeno balzamirano truplo voditelja Oktobrske revolucije, Vladimirja Iljiča Lenina). Na jugu trga stoji svetovno znana (še posebej po zanimivi obliki) Katedrala Vasilija Blaženega. V bližini trga se nahaja tudi spomenik vsem padlim sovjetskim vojakom med 2. svetovno vojno.
Rdeči trg je pomemben ravno zaradi toliko še pomembnih stavb, ki ga obdajajo in se skupaj združijo v eno. Menim, da je trg pomembna zgodovinska točka in da ga lepo vzdržujejo (namreč čistijo tlakovce in skrbijo za higijeno). Trg se mi zdi v rdeči barvi še posebno lep (visoko obzidje) in daje občutek toplote, ki je aprila v Moskvi ni! Po trgu so bile, v času našega obiska, izobešene velike propagandne zastave, ki so plapolale in oznanjale zmago leta 1945 in veliko srečo ob pričakovanem prazniku. Rdeči trg je bil poln zanimivosti na vsakem koraku in pozitivne energije.

Urška Hren

Ko stopiš na Rdeči trg skozi veličasten vhod, že zagledaš na koncu trga veliko pisano zgradbo, ki te čisto prevzame. To je cerkev svetega Vasilija Blaženega. Je pravoslavna cerkev, arhitekturni spomenik, ki je eden od najbolj znanih simbolov Moskve in vse Rusije. To je zelo veličastna cerkev in je najlepši del Rdečega trga. Ima več stebrov in vsak je drugačen od drugega. Tudi po barvi so si zelo različni. Po izročilu naj bi jo dal zgraditi eden od najbolj znanih carjev, Ivan Grozni, ki je veljal za zelo krutega vladarja. Zgrajena naj bi bila leta 1552. Po legendi naj bi Ivan Grozni, potem ko je videl katedralo, dal graditelja oslepiti, da ne bi nikoli več ustvaril česa tako veličastnega. Katedrala ima zdaj status muzeja; čeprav v samo katedralo nismo šli, je to ena najlepših stavb v Moskvi in nam bo za vedno ostala v spominu.

Na Rdečem trgu stoji tudi velika rdeča stavba, imenovana stolp Spasskaya. Po mnenju mnogih je to eden najlepših stolpov. Legende pravijo, da naj bi imel čudežno moč, saj naj bi ščitil Rdeči trg pred sovražniki. Na vrhu stolpa, ki se dviga v višino 71 metrov, je bila najprej osvetljena rdeča zvezda, potem pa so namesto nje postavili dvoglavega ruskega orla. Na stolpu je velika ura, ki velja tudi za uro Kremlja. Stolp pa je znan tudi po svojih zvončkih.
Danes, tako kot pred 100 leti, lahko slišite zvok teh zvončkov, ki se širi daleč naokrog.

Lara Menegatti

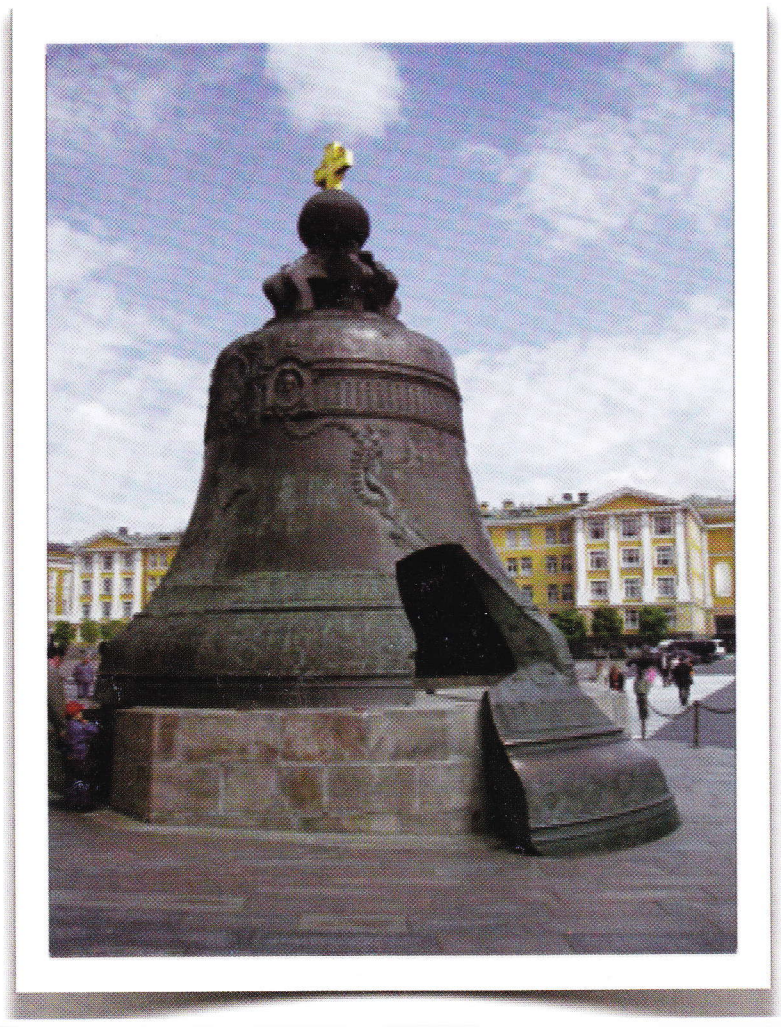
KAKO DOLGO POTOVATI IN DOŽIVETI KAKŠNIH 500 KM?

Presenečena sem bila nad organizacijo prostora : v kupeju, velikem 8 m2 , je spalo 6 oseb – miniaturno in minimalistično opremljeno. Tudi vzglavnike in odeje smo si morali obleči sami. Vzdušje na spalniku človeka nabije z energijo, saj prepreke med naslednjimi kupeji, ni niti vrat. Ko pa se uležeš na 'svojo mini posteljico', te ritem tračnic zaziblje v poseben sen. Ne vem pa, zakaj je celo noč gorela luč (ki se je ni dalo ugasniti) in ne razumem, zakaj so vagoni tako dolgi. Potem si moral tako daleč hoditi na stranišče, vmes pa si pomotoma zbudil še skupino ljudi – da si imel vsaj družbo.
Lahko pa pogledaš na dogajanje v spalniku še z druge strani: v dokaj kratkem času si prepotoval dolgo razdaljo (ki tudi na zemljevidu ne zgleda tako kratka), obenem pa si videl pravo rusko podeželje. Same breze in sneg. Posebna izkušnja, ki jo morate doživeti!

MOSKVA & SANKT PETERBURG

MOSKVA (Москва)

je glavno mesto in največje mesto v Rusiji. Razprostira se na 880 km^2 ob reki Moskvi. Prebivalstvo naglo narašča, ocena za leto 2004 je 11,2 milijona prebivalcev. Moskva je že stoletja politična in duhovna prestolnica Rusije. Danes lahko mesto ponudi nekaj za vsakega obiskovalca od kulturnih znamenitosti svetovnega pomena do živahnega nočnega življenja in izvrstnih možnosti za nakupovanje. Mesto leži v zveznem okrožju Osrednja Rusija (ki sicer geografsko leži na skrajnem zahodu države). Moskva je bila tudi glavno mesto Sovjetske zveze.

Kremelj

Največja znamenitost Moskve je Kremelj, 27,5 hektarja velika obzidana utrdba, nekdaj sedež ruskih carjev, danes pa predsednika države. Kremelj je obdan z zidovi in stolpi: ob njem je Rdeči trg z Leninovim mavzolejem. Na južnem koncu Rdečega trga stoji druga znamenitost, Cerkev svetega Vasilija blaženega. Nasproti Cerkvi svetega Vasilija blaženega, na severni strani trga, stoji čudovita stavba Zgodovinskega muzeja, na vzhodni pa zgradba veleblagovnice GUM (gospodarstvena univerzitetna trgovina).
Anekdota pravi, da je takratni car Ivan Grozni dal zgraditi cerkev sredi Rdečega trga. Arhitekt ja naredil načrt in jo zgradil pod svojim vodstvom. Cerkev ja bila Ivanu zelo všeč, vendar se je zbal, da bi arhitekt mogoče kdaj naredil še boljšo stvaritev. Iz strahu, da bi se ta grozni scenarij uresničil, je car dal arhitektu iztakniti oči.
2 neuporabni stvari, ki stojita v Kremlju sta velik zvonec in top. Car Bell stoji na velikem podstavku v Kremlju. To je največji zvon na svetu, ki tehta skoraj 202 toni in je visok več kot 6 metrov. Zgodba njegovega nastanka je zelo zanimiva. Delo je izročilo očeta in sina Motorin ter ekipe ruskih mojstrov. Kalup zvona je bil vkopan v velik jarek v Ivanovsky Square. Obrtniki so porabili za vlivanje kovin 2 leti, vendar ja bilo delo treba prekiniti, ker je uhajanje hlapov kovin povzročilo požar. Kasneje naj bi starejši Motorin umrl zaradi žalosti. Vendar pa je njegov sin začel delati zvonec še enkrat

in v l. 1735 je bil bron vlit v pol ure. Ampak to še ni bil konec nesreč. Zaradi neenakomernega hlajenja se je odlomil velik kos, ki tehta več kot 11 ton . Šele v drugem poskusu, l. 1836, so zvon končno potegnili iz jame in ga položili na podstavek, kjer je še danes.

Sprva se nam zdi, da je top tako velik, da lahko uniči celo ladjo z enim strelom – vendar ni tako. Top sploh ni bil nikoli uporabljen, saj bi ga pri tem razneslo, ker je preveč masiven. Tehta dobrih 40 ton in je dolg 5,5 m.

Top se je zapisal v Guinnessovo knjigo rekordov. Štiri krogle pred njim naj bi bile izdelane v Sankt Peterburgu , vsaka pa naj bi tehtala 1 tono. Naj še dodam, da ja premer krogel za top prevelik in se tako ne skladajo z njim.

Moskovski metro

Postaje moskovske podzemne železnice so med najlepšimi na svetu. Moskva je velika, metro pa je genialen, saj se lahko pripeljemo kamor koli. Veliko je tudi drugega prometa - avtobusov, tramvajev. V mestu je več kot 850 avtobusnih linij, v konicah pa se z metrojem pelje več kot 2 milijona potnikov. Metro pripelje približno na 1,7 minute, vsak 'vlak' pa ima vsaj 5 vagonov.

Gabi Španič

... А там мой мраморный двойник,
Поверженный под старым кленом,
Озерным водам отдал лик,
Внимает шорохам зеленым.

И моют светлые дожди
Его запекшуюся рану...
Холодный, белый подожди,
Я тоже мраморною стану.
вверх – примечание.
(Анна Ахматова)

Московское метро

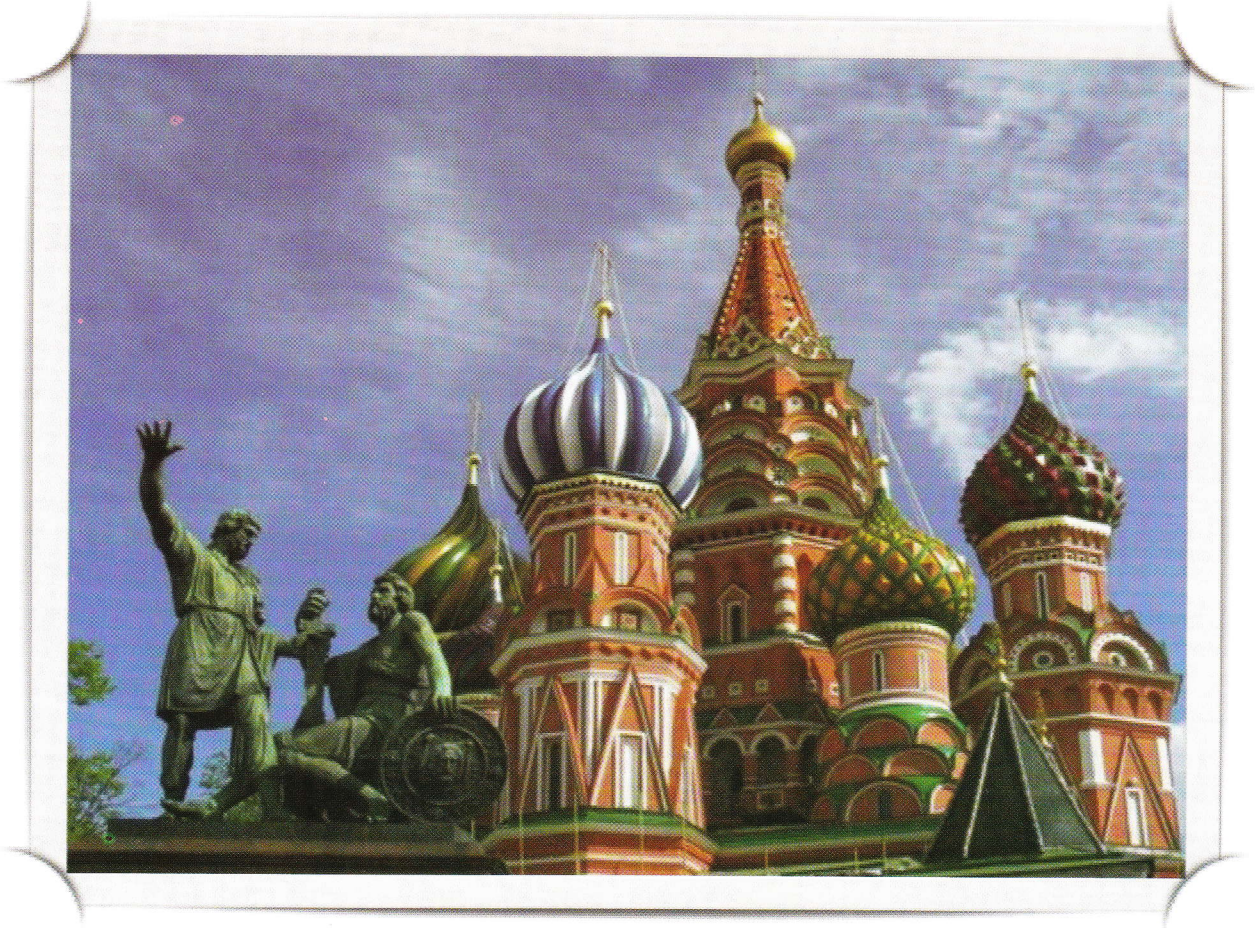
История современных городов показывает, что проблема транспорта – одна из главных проблем. На улицах городов мы видим всё больше автомобилей, автобусов, троллейбусов, но это не решает проблему транспорта, так как население городов всё время растёт. Увеличение наземного транспорта ведёт к ухудшению экологии и комфортности городов: воздух становится более грязным, люди и транспорт мешают друг другу.

В России заранее планируют развитие транспорта в городах. Если число жителей города составляет более миллиона человек, здесь начинают строить метро. Метро – это самый удобный, самый быстрый и дешёвый вид транспорта.

Вы, конечно же, побывали в Московском метро?

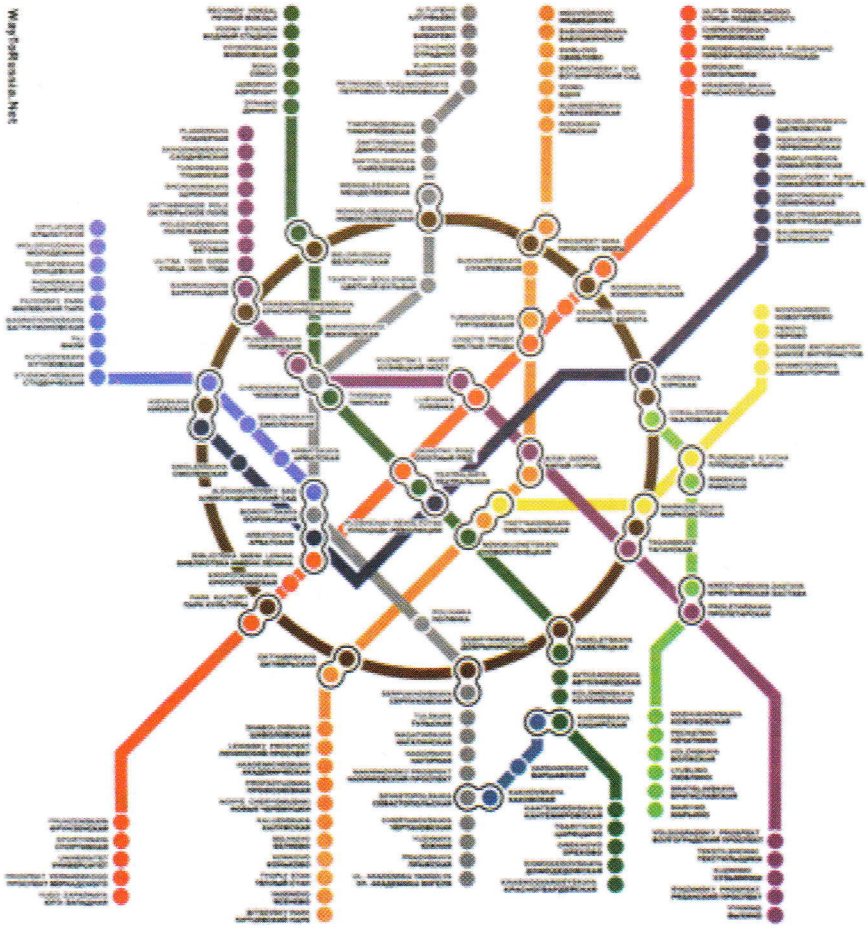
Москвичи гордятся своим метрополитеном. Ещё бы! Это самое красивое метро в мире!

В 2001 году Московское метро отметило своё 70-летие. 70 лет прошло с тех пор, как на улицах Москвы появились первые приметы подземной стройки. За эти годы под землёй столицы вырос ещё один город со своими площадями – станциями и улицами – тоннелями. Сейчас на карте метро около 150

действующих станций. Рабочий день метро продолжается 24 часа. Каждый день с наступлением утра столичный метрополитен открывает свои двери. Между двенадцатью и часом ночи из метро выходят последние пассажиры, а под землёй продолжается рабочий день инженеров, техников, рабочих, которые проверяют работу сложнейших приборов, автоматов, машин, чистят станции и тоннели. В то время, когда над нами, на поверхности, идёт дождь, трещит мороз или печёт жаркое солнце, в метро всегда чистый, свежий воздух и постоянная температура. Инженеры-строители и архитекторы так спланировали метро, что оно действует без отопления и сверхмощных кондиционеров. Кондиционеры, подогревающие воздух зимой, вы можете заметить только перед входом на станцию. Каждый день на метро ездят более 6 млн. москвичей и гостей столицы. Москва постоянно растёт, поэтому идёт постоянное строительство новых станций, открывающихся в новых районах столицы. Наверное, придёт такое время, когда станции метро для удобства решивших отдохнуть москвичей появятся и за городом. Велико Московское метро! Длина тоннелей, по которым ездят поезда, составляет более 350 км. Если соединить рельсы друг с другом в одну линию, то их общая длина составит весь путь между Москвой и Санкт-Петербургом. На разных станциях около 400 эскалаторов поднимают и опускают пассажиров. Если эскалаторы метро соединить вместе, то их длина будет около 40 тысяч метров. Действительно, метро – это одна из самых известных

Januar in februar sta najhladnejša meseca, ko se temperature spustijo tudi do -30° C, julija in avgusta pa se temperature povzpnejo tudi nad 30° C.
Sčasoma si je mesto prislužilo različne vzdevke. Večinoma se nanašajo na njegov izrazit status: Tretji Rim, Witestone, Štirideset štirideset.

достопримечательностей столицы России. Если вы будете в Москве, спуститесь в метро – и вы не пожалеете! Но перед этой экскурсией познакомьтесь со схемой метрополитена. Она поможет вам выбрать маршрут. Счастливого и интересного путешествия вам!

Doživeti moskovski metro ...

Moskovski metro je ogromna železnica pod zemljo, s katero se iz ene lokacije na drugo dnevno prepelje velika masa ljudi (od 8,8 do 9 milijonov potnikov). Železnica je začela delovati 15. maja leta 1935. Ima razvejan sistem prog s kar 182 postajami. Povprečna dolžina ene proge je 13 kilometrov, vlaki pa peljejo s povprečno hitrostjo 41,55 km/h. Železnica ni samo znana po prevozu velike mase potnikov, ampak tudi po posebno bogato okrašenih postajah, zaradi česar velja za eno najlepših podzemnih železnic na svetu. Sama sem bila že na londonski, pariški in dunajski podzemni železnici in res nobena ne vsebuje toliko umetnosti (ki je v velikem deležu prepojena s kulturo Rusije in predvsem njeno zgodovino). Vsaka posamezna postaja vsebuje izjemen slog, poln strasti do že omenjene zgodovine. Vsebujejo raznovrstne reliefe vseh oblik in velikosti, tematskih skulptur, mozaikov, poslikav, portretov, kipov itd. Veliko motivov se navezuje na na tematiko 2. svetovne vojne, slavljenja zmage nad fašizmom (letos so praznovali 65 let zmage nad fašizmom), nad ruskimi vladarji (Sovjetske zveze) in nasploh dodelanimi objekti z veliko mero narodne zavednosti.

Urška Hren

Zelo znameniti so tudi moskovski metroji. To je podzemna železnica, katere tiri so prepleteni po celi Moskvi. Skupaj naštejemo 183 postaj. Delež podzemne železnice v javnem potniškem prometu danes predstavlja kar 57%. Poleg

tega metro velja za eno turističnih znamenitosti, predvsem zaradi poslikav, mozaikov in kipov, ki se nahajajo na postajah. Take postaje pa najdemo predvsem v središču Moskve. Metro je eden od mojstrovin zaradi svoje učinkovitosti in lepoto. Polovica postaj se nahaja daleč pod površjem (zaklonišča v primeru vojne), do njih pa se pride po najdaljših tekočih stopnicah na svetu. Edinstven slog gradnje celic in njihove luksuzne notranjosti so prave umetnine, s katerimi lahko sledimo razvoju sovjetske umetnosti in arhitekture. Na nekaterih postajah je mogoče videti mozaike, ki predstavljajo motive iz ruske zgodovine. Na Trgu revolucije pa stoji tudi kip bronastih vojakov Rdeče armade, ki služijo kot stebri na hodnikih.

Lara Menegatti

Po poteh moskovskih muzejev ...

Muzej druge svetovne vojne stoji pred velikim obeliskom, na katerem je relief, ki pripoveduje, kako so Rusi doživljali drugo svetovno vojno. V samem muzeju je veliko dvoran in vsaka ima svoje ime. Panoramske slike in utrinki iz določenega kraja, vojaki, ki prihajajo na bojišča, v ozadju pa glasba, ki nas postavi v središče bojevanja. Ravno v tistem času, ko smo bili na ekskurziji, so Rusi praznovali 65 let zmage. V muzeju so bili vojak i– tako mladi kot stari – oblečeni v uniforme v postroju in čakali na ukaz poveljnika (vendar je bila to samo vaja za dan D). Marsikdo od nas se je čudil taki disciplini in urejenosti. Nekateri s(m)o bili navdušeni nad uniformami, drugi spet nad eksponati.

Lahko rečem, da smo pravi "srečkoti". Prišli smo v Moskvo in imeli priložnost obiskati tudi Muzej astronavtov. Uauu! Za obisk muzeja se moraš najaviti vsaj pol leta vnaprej. Presenečena sem bila nad vsemi eksponati, seveda originalnimi. Imeli smo priložnost stopiti v kopijo satelita (sonde). V tako majhnem prostoru so astronavti imeli jedilnico, bivalni prostor, spalnico in seveda stranišče (ki je bilo posebne vrste – sej veste, da vse, vključno s tekočino v vesolju, lebdi.) Hrana, spravljena v pločevinkah, svinčniki in vsa strokovna oprema, so bili nekako pritrjeni na mize ali v omare, le računalnik je lebdel pod stropom.

Rusi so zelo ponosni, da v razvitosti astronavtske tehnologije vodijo pred Američani. Za primerjavo imajo razstavljeno obleko ruskega in ameriškega astronavta Neila Armstronga (ki jim je obleko seveda podaril) in razlika je očitna – seveda je ruska obleka naprednejša. Ima poseben vezir za zaščito pred soncem, posebno sešito obleko za lažje premikanje ipd.. Poseben oddelek je bil namenjen oblekam. Razstavljene so tako moške kot ženske uniforme, kombinezoni in spodnje perilo, vse posebej oblikovano za breztežnostni prostor. Pa prostor za igre – ne boste verjeli, v vesolju so igrali šah, seveda posebej narejen, tako da figurice niso plesale po zraku.

Na monitorjih so se povsod

ПЕСЕНКА

Я на солнечном восходе
Про любовь пою,
На коленях в огороде
Лебеду полю.

Вырываю и бросаю -
Пусть простит меня.
Вижу девочка босая
Плачет у плетня.

Страшно мне от звонких воплей
Голоса беды,
Все сильнее запах теплый
Мертвой лебеды.

Будет камень вместо хлеба
Мне наградой злой.
Надо мною только небо,
А со мною голос твой.

Анна Ахматова: В ЦАРСКОМ СЕЛЕ

I.
По аллее проводят лошадок
Длинны волны расчесанных грив.
О, пленительный город загадок,
Я печальна, тебя полюбив.

Странно вспомнить: душа тосковала,
Задыхалась в предсмертном бреду,
А теперь я игрушечной стала,
Как мой розовый друг какаду.

Грудь предчувствием боли не сжата,
Если хочешь, в глаза погляди.
Не люблю только час пред закатом,
Ветер с моря и слово "уйди".
вверх – примечание.

po muzeju predvajali različni posnetki, povezani z odpravo v vesolje. V veliki dvorani, ki je imela stene oblikovane kot površje Lune, pa smo si ogledali prav poseben film, ki je govoril o ruskih dosežkih v vesolju. Tudi vsa oblikovanost muzeja je posebna: stopi so porisani z ozvezdji celotnega neba, veliko je slik in modelčkov v velikosti 1:2. Na posebnem mestu v muzeju se ozreš skozi strešno okno in vidiš točno vrh makete rakete, ki je postavljena nad muzejem, tako kot da bi ravnokar vzletela. Obisk tega muzej mi bo za vedno ostal v spominu, saj je najboljši muzej, kar sem jih kdaj videla. Je zanimiv, poln eksponatov in živih barv v notranjosti. Vodiči so prijazni in ustrežejo skoraj vsaki želji. Priporočam! Vendar, saj veste, pokličite danes, mogoče boste ravno čez eno leto na vrsti.

SERGIJEV POSAD – KAJ JE ŽE TAM?

Sergijev Posad je »mestece«, ki leži 75 km od Moskve. Mestece se imenuje po samostanu, ki leži v njegovei bližini. Osrednja cerkev v samem objektu se imenuje Lavra sv. Trojice. Lavra je najpomembnejši verski objekt v Rusiji; v celotni Rusiji so le štiri Lavre.

Samostan je v 14. stoletju dal postaviti sv. Sergej kot zatočišče vernikom, živečim v gozdovih okoli Moskve. Po njegovi smrti so Tatari požgali še takrat leseni samostan, a se je Sergijeva grobnica ohranila. Zatem so postavili Lavro sv. Trojice in prav ta zgradba iz belega kamna je postala vzor vsem ruskim cerkvam. Tako se je samostan začel postopoma širiti. Ivan Grozni je v zahvalo za pomoč pri napadu na Tatarsko oporišče Kazan dal postaviti katedralo Vnebovzetja. Zgrajena je po istem načrtu kot istoimenska katedrala v Kremlju, le da ima katedrala v Sergijevem Posadu zunanje štiri kupole azurno modre barve in notranjo zlato, medtem so ko vse kupole v Kremlju, tako notranje kot zunanje, zlate. Lesene zgradbe so postopoma zamenjale kamnite in nastalo je dolgo, belo obzidje, ki stoji še danes. V 17. stoletju so obzidje še povečali in stražarskim stolpom dodali zlate strehe. Stolpi so imeli imena po opravilih, ki so jih opravljali v njih (npr. Sušilni stolp).

Čeprav se je leta 1712 ruska prestolnica premaknila v st. Peterburg, je Sergijev Posad ostal sedež ruske pravoslavne cerkve vse do leta 1920, ko so ga boljševiki zaprli, mesto preimenovali v Zagorsk in menihe poslali v delovna

ДУМЫ

(Из цикла "Больные думы")

Думы печальные, думы глубокие,
Горькие думы, думы тяжелые,
Думы от счастия вечно далекие,
Спутники жизни моей невеселые!

Думы - родители звуков мучения,
Думы несчастные, думы холодные,
Думы - источники слез огорчения,
Вольные думы, думы свободные!

Что вы терзаете грудь истомленную,
Что заграждаете путь вы мне мой?
Что возбуждаете силу сломленную
Вновь на борьбу с непроглядною тьмой?

Не поддержать вам костра догоревшего,
Искры потухшие... Поздно, бесплодные.
Не исцелить сердца вам наболевшего,
Думы больные, без жизни, холодные!

taborišča v Sibirijo. Samostan so ponovno odprli leta 1946 kot del praznovanja zmage v drugi svetovni vojni in od takrat je bil tam tudi sedež ruskega patriarha.

Že odkar je bil samostan zgrajen, torej od 14. Stoletja naprej, je bil priljubljena romarska pot. V njem so iskali zatočišče tako ruski carji kot sovjetski velikaši. Danes ga poleg romarjev obišče še množica turistov in ga enačijo z Vatikanom.

Peter Rejic Puhar

ЖАЛОБА

Ваш дед портной, ваш дядя повар,
А вы, вы модный господин —
Таков об вас народный говор,
И дива нет — не вы один.
Потомку предков благородных,
Увы, никто в моей родне
Не шьет мне даром фраков модных
И не варит обеда мне.

SANKT PETERBURG (САНКТ ПЕТЕРБУРГ),

med prebivalci imenovan tudi »Piter«, je s 4.700.000 prebivalci drugo največje mesto v Ruski federaciji. Leži na strateško izjemno pomembnem mestu, kjer se reka Neva deltasto izliva v Finski zaliv.

Od avgusta 1914 do januarja 1924 je bilo mesto poimenovano Petrograd, od januarja 1924 do septembra 1991 pa Leningrad. Car Peter si je na tem kraju zamislil novo prestolnico, ki naj bi hkrati simbolizirala rusko okno v Evropo ter utemeljila Rusijo kot novo velesilo in pomorsko državo. K delu na zelo neugodnem močvirnatem terenu, ki je terjalo življenja pribl. 100.000 delavcev, večinoma ruskih tlačanov, je povabil nizozemske gradbenike in že leta 1712 je mesto s selitvijo carskega dvora, senata in veleposlaništev iz Moskve tudi dejansko postalo prestolnica. Zaradi vrhunskih arhitekturnih dosežkov in umetnih kanalov, ki so dopolnjevali rokave Neve, je mesto dobilo vzdevke, kot sta npr. »severne Benetke« ali »severna Palmira.

Kar so v Parizu Elizejske poljane ali v Londonu Oxford Street, je v Sankt Peterburgu Nevski prospekt. Ta 4,5 km dolga ulica povezuje Admiraliteto (kjer je bilo ves čas poveljstvo sovjetske oziroma ruske vojne mornarice), konča pa se pri samostanu Aleksandra Nevskega, po katerem je ulica tudi dobila ime

Med

najbolj znane znamenitosti mesta sodi poleg že prej omenjene Trdnjave svetega Petra in Pavla z istoimensko cerkvijo, kjer so pokopavali ruske carje, nekdanja carjeva rezidenca Zimski dvorec, kjer je danes muzej Ermitaž, Ruski muzej s pregledom ruskega slikarstva, katedrala in Marijino gledališče s svetovno znanim baletnim ansamblom. Zato je Sankt Petersburg tudi svetovna zakladnica kulture.

Junij je v mestu znan po t.i. belih nočeh. Mesto sicer leži dobrih 6° pod severnim tečajnikom, vendar v tem času Sonce zaide tako nizko pod obzorje, da je zaradi učinkov ozračja tudi ponoči svetlo.
Blizu Nevskega prospekta stoji cerkev Odrešenika v krvi. Cerkev je zelo podobna cerkvi Vasilija Blaženega na Rdečem trgu v Moskvi. Katera je lepša, pa presodite sami (levo cerkev v Sankt Peterburgu, desno cerkev v Moskvi - na prejšnji strani).

Nevski prospekt

Od začetka 18. stoletja je skupaj z mestom vzdolž reke Neve nastajal in rasel prospekt z imenom reke. Neva je rusko okno v svet; je srce in duša mesta. Brez nje ne bi bilo mesta. Skozi vso svojo zgodovino so Peterburžani to trgovsko in življenjsko pot krasili s pomembnimi stavbami. Prospekt so gradili 200 let različni arhitekti in mojstri v različnih umetniških slogih. Vsi so upoštevali enakomerno višino stavb, s čimer so dosegli kompozicijsko skladnost vzdolž celotnega, 4,5 kilometrov dolgega prospekta. Med aprilom in oktobrom, ko se reka znebi ledenega oklepa, je od tukaj lep pogled na mostove reke Neve. Drug za drugim se ritmično, na vsakih petnajst minut, odpirajo in v notranjost mesta spuščajo velike ladje. Slika je še lepša v času peterburških belih noči, od sredine maja do sredine julija, saj do sem sega polarni dan. V tisti svinčeni belini je vse videti skorajda mistično in edinstveno.

Kar so v Parizu Elizejske poljane ali v Londonu Oxford Street, je v Sankt Peterburgu Nevski prospekt. Ta 4,5 km dolga ulica povezuje Admiraliteto (kjer je bilo ves čas poveljstvo sovjetske oziroma ruske vojne mornarice) Zimski dvorec, Kazansko katedralo, Moskovsko železniško postajo, konča pa se pri samostanu Aleksandra Nevskega, po katerem je ulica tudi dobila ime.

Med velike znamenitosti mesta sodi poleg že prej omenjene trdnjava svetega Petra in Pavla z istoimensko cerkvijo, kjer so pokopavali ruske carje, nekdanja carjeva rezidenca, Zimski dvorec, kjer je danes muzej Ermitaž (ruski »odgovor« na Louvre ali Britanski muzej (British Museum)), Ruski muzej s pregledom ruskega slikarstva, Kazanska katedrala, kjer je danes muzej verstev na območju nekdanje Sovjetske zveze, katedrala svetega Izaka, katedrala Kristusovega vstajenja (na mestu, kjer so leta 1881 izvedli atentat na Aleksandra II.), katedrala in samostan Smolni in Marijino gledališče s svetovno znanim baletnim ansamblom.

Gabi Španič

Александр Сергеевич Пушкин:

БУРЯ

Ты видел деву на скале
В одежде белой над волнами
Когда, бушуя в бурной мгле,
Играло море с берегами,
Когда луч молний озарял
Ее всечасно блеском алым
И ветер бился и летал
С ее летучим покрывалом?
Прекрасно море в бурной мгле
И небо в блесках без лазури;
Но верь мне: дева на скале
Прекрасней волн, небес и бури.

Pa še nekaj o Peterburgu ...

Peterburg – mesto cesarjev, boemov in revolucionarjev Severna prestolnica Rusije, kakor pravijo Peterburgu, je nastala pred nekaj več kot tristotimi leti na zamočvirjenem izlivu rek Neve, Moike, Ohte in Fontanke v Finski zaliv. Nekoč razpršen 101 otok so z regulacijami in odvodnimi kanali sčasoma skrčili na današnjih 42, zaradi povezav posameznih delov mesta pa je nastalo na stotine mostov.
Mostove, ki so jih gradili veliki gradbeniki in krasili znani kiparji, so v svojih delih ovekovečili veliki romanopisci, kot je Dostojevski, in tudi neznani mestni romantiki, ki so enega izmed njih poimenovali Poceljujev most (most poljubov). Znameniti kipar Klodt je okrasil Aničkov most, ki vodi preko reke Fontanke, z veličastno bronasto kompozicijo konjev. S tega mostu se pogled odpira v najlepšo ulico, najlepši prospekt Sankt Peterburga – Nevski prospekt.

In kaj se je dogajalo v preteklosti – spoznavanje Peterburga skozi oči turista ...

Zgodovina mesta je Peterburga dramatična. Vsaka hiša, vsak most, vsak otok, vsaka ulica, vsak prospekt je prepojen z veličastnimi in pretresljivimi spomini. Petropavlovsko trdnjavo na Vasiljevskem otoku je utrdil ustanovitelj mesta, car Peter Veliki, ko je leta 1700 proti Švedom začel enaindvajsetletno vojno za Finski zaliv, za izhod na Baltsko morje. Na finski železniški postaji je Lenin pred zbrano množico prebral znamenite aprilske teze o nujnosti nadaljevanja revolucije. V hotelu Astorija je Hitler nameraval narediti slovesni sprejem ob padcu obleganega mesta, za kar so natisnili celo vabila. V hotelu Angitej je nežni romantik Jesenin naredil samomor. Na senčnem Tihvinskem pokopališču so pokopani veliki ustvarjalci umetnosti 19. in 20. stoletja: Dostojevski, Čajkovski, Musorgski ... Nenazadnje pa je na peterburški zemlji v času druge svetovne vojne zaradi izčrpanosti in lakote izdihnilo več kot milijon ljudi. Veliko je bilo tudi dramatičnih spopadov s pobesnelo Nevo, saj enkrat na leto v času anticiklona dvigne velikanski val v Finskem zalivu, ki reki prepreči odnašati vode Ladoškega jezera v Baltik. Neva takrat prestopi bregove in bruha vodo v vseh 68 kanalov in svoje tri manjše spremljevalke ter se utesnjena razliva po mestu. Tisto, kar so gradili, si Peterburžani prizadevajo ohraniti. Tudi v najtežjih časih. Tako so med drugo svetovno vojno, čeprav v življenjski nevarnosti, z maskirnimi mrežami in vrečami peska pred nemškimi bombniki skrivali fasade, pozlačene kupole in zvonike najpomembnejših stavb v mestu ...

Sankt Peterburg je drugo največje rusko mesto. Redko katero od največjih svetovnih mest natanko ve, kdaj je bilo ustanovljeno. Sankt Peterburg ta datum pozna: natanko 27. maja 1703 je car Peter Veliki na enem od več kot sto granitnih otokov na neizprosni močvirnati delti reke Neve položil temeljni kamen za prvo mestno stavbo: Petropavlovsko trdnjavo. Peter si je želel zgraditi mesto po vzoru evropskih prestolnic. Vsi dvorni svetovalci in arhitekti so mu gradnjo odsvetovali, češ da je okolica ob Nevi preveč močvirnata, da je previsoko na severu in da je podnebje premrzlo.

Kako sem doživel Peterburg?

Potovanje po Sankt Peterburgu se mi je zdelo zanimivo, čeprav smo bili prve dni v mestu postavljeni pred kar nekaj preizkušenj, kot sta bili izčrpanost zaradi dolge in neobičajne nočne vožnje na spalniku iz Moskve v rusko severno prestolnico. Potepanje po umetniških poteh Sankt-Peterburških umetnikov in literatov je bila prav posebna poslastica, nič manj okusna pa ni bila ruska hrana, ki je bila polna kuhane zelenjave, koprca in seveda vedno med Rusi

priljubljenega pravega čaja. Kljub temu da je bilo prezgodaj v letu, da bi lahko izkusili še Sankt-Peterburške bele noči, je bila to nepozabna izkušnja, saj smo bili nenazadnje v t. i. ruskih Benetkah.

Muzej, ki te za vedno očara ...

Hermitage najverjetneje zelo izstopa po svojem baročnem slogu in je eden najbolj impresivnih atrakcij v Sankt Peterburgu. Osnovne barve fasade muzeja je stežka pozabiti, saj je muzej obarvan s svetlo zeleno (turkizno) in belo barvo. Okrašen je z zlatimi okraski in skulpturami. Kulturno-umetniški muzej se nahaja na Dvortsovayi ploščadi, na kateri se je mimogrede zgodilo veliko pomembnih zgodovinskih dogodkov.

Celoten objekt je sestavljen iz šestih zgodovinskih stavb in zavzema okoli 3 miljone oglednih točk. Po teh točkah smo si (razdeljeni po skupinah) z vodičko ogledali vsa najbolj zanimiva in "velika" dela. Hermitage zajema dela največjih umetnikov: od starega Egipta pa do začetka 20. stoletja v Evropi. Lahko smo si ogledali vsa največja zgodovinska dela Da Vincija, Tiziana, Rafaela, Van Dycka, Cezzana, Moneta, Van Gogha, Picassa in še veliko drugih svetovnih umetnikov. Muzej ni znamenit samo po shranjevanju umetniških slik (del, ki so jih ustvarili največji umetniki v zgodovini), ampak je znan po starogrški keramiki, kitajskem porcelanu, perzijskih in evropskih tapiserijah, bogatem kakovostnem pohištvu, lestencih, delih pohištva in še veliko drugih stvareh. Vse naštete stvari so zelo dodelane in so na ogled obiskovalcem, ki pridejo tja iz vsega sveta.
Za javnost je Ermitaž bil odprt leta 1852. Naj omenim, da ima Ermitaž kar 1786 vrat, 1945 oken in kar presenetljivih tisoč sedeminpetdeset bogato okrašenih dvoran in sob. Te visoke številke opisujejo velikost dvorca, ki zajema veliko površino. Strokovnjaki pravijo, da bi potrebovali enajst let, če bi hoteli prečesati prav vsako razstavljeno delo v muzeju. Mi pa smo za ogled potrebovali veliko manj časa, saj smo si ogledali le skromno zbirko vsega najbolj zanimivega ...
Že na zunaj se da moč opaziti mogočnost dvorca in ko vstopiš v sobane in dvorane, si še bolj pozitivno presenečen nad celotno notranjo arhitekturo, raznolikostjo barv in pohištva. Vsaka dvorana predstavlja nekaj popolnoma novega in svežega. Zanimivo pa je prav to, da vsebuje vsaka razstavljena umetnina svojo zgodbo in zgodovino.

Urška Hren

Ruske Benetke

Naslov mi, preden sem obiskala Rusijo, ne bi kaj veliko pomenil, sedaj pa to prav dobro vem, zakaj se mesto Sankt Peterburg imenuje tako. Moje mnenje je, da je Moskva lepa, Sankt Peterburg pa je naravnost čudovit. Sploh če imaš srečo z vremenom; mi smo imeli čudovito, toplo in zelo

sončno vreme, ki nas je spremljalo ves čas bivanja tam. Še danes velikokrat sanjam, kako slonim na obzidju in zrem v morje, ki pljuska proti meni. Tam daleč ali pa le pogled stran se tik ob morju spet bohotijo razkošne (velike, lepo okrašene ...) stavbe. Večina izgleda kot muzeji in marsikatera to tudi je. Rusi so pač narod, ki zna ohraniti in živeti s svojo preteklostjo ... Najpomembnejša ulica, Nevski prospekt- woow. Toliko ljudi? Rek o Rusih (Toliko jih je kot Rusov) zagotovo drži. Po drugi strani pa je tu spet toliko turističnih znamenitosti ... Kamor koli sem se zazrla, je bilo čudovito.

Med sprehodom po mestu, predvsem, ko smo se vračali z baletne predstave, sem občudovala prekrasne kanale, speljane po celem mestu; na njih so se bohotile lepe male ladjice, ki so prevažale turiste. Okrog nas so se prižigale in ugašale luči in vse je bilo tako pravljično ... Ni čudno, da so ljudje, ki so živeli in ustvarjali v Peterburgu, postali tako dobri umetniki – če pa jih je na vsakem koraku spremljalo morje, bleščeče od sončnih žarkov ali luči.

Veste, kaj se mi je najbolj vtisnilo v spomin, čeprav sploh ni nič posebnega? Med ogledom mesta sem pogledala skozi neko okno in zagledala mlade Rusinje, ki so vadile svoje baletne korake ... Že res, da je balet tam zelo razširjen in da so v njem po mojem mnenju najboljši (baletna predstava je bila čudovita!), vendar me je ta dogodek še posebej osrečil ...

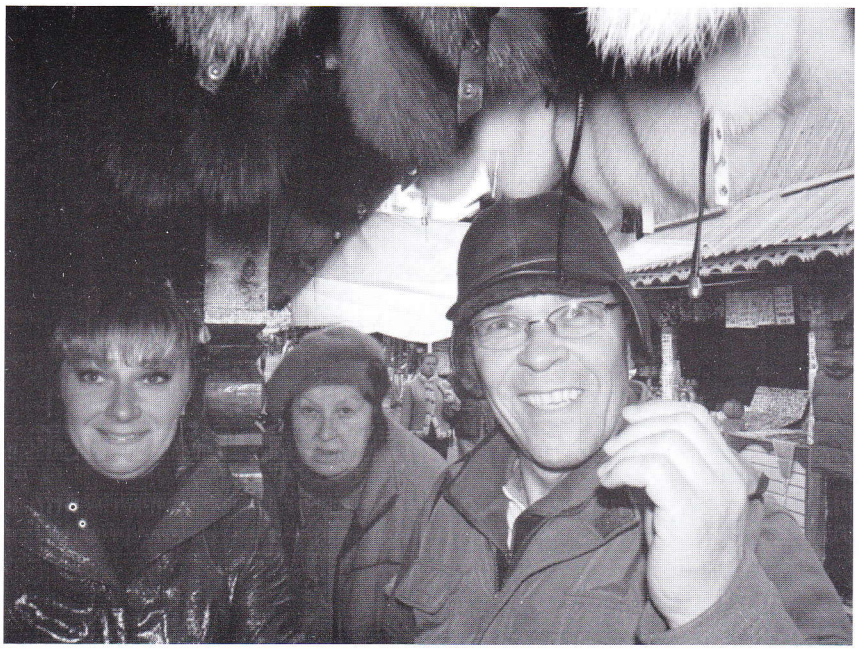
Nikoli nisem razmišljala o tem, da bi na svojo hišo obesila sliko: tako, ki bi jo opazovali vsi mimoidoči. V Petrogradu se to dogaja in videti je enkratno. Na vožnji po reki Nevi z ladjico sem bila fascinirana, ostala sem brez besed ... Kamor koli sem *pogledala, povsod sem videla* ogromne, razkošne stavbe, pod mano je tekla voda. Seveda me ni mikalo, da bi se zmočila, saj sem imela že dovolj vetra v laseh.

Sankt Peterburg je bil zame nekaj posebnega, saj o njem lahko preberemo marsikaj ... a drugače je, če ga doživimo, občutimo, saj je vse, kar vidimo - stavbe, trgovinice in celo mesto - nekaj posebnega in drugačnega ...

Melita Moneta

Carsko selo

Sankt Peterburg, drugo največje mesto v Rusiji, leži ob izlivu reke

КРАСАВИЦА

Всё в ней гармония, всё диво,
Всё выше мира и страстей;
Она покоится стыдливо
В красе торжественной своей;
Она кругом себя взирает:
Ей нет соперниц, нет подруг;
Красавиц наших бледный круг
В ее сияньи исчезает.

Куда бы ты ни поспешал,
Хоть на любовное свиданье,
Какое б в сердце ни питал
Ты сокровенное мечтанье,-
Но встретясь с ней, смущенный, ты
Вдруг остановишься невольно,
Благоговея богомольно
Перед святыней красоты.

Neve v Finski zaliv in dejansko simbolizira rusko okno v Evropo. Mesto je bilo ustanovljeno 27. maja 1703 na ukaz carja Petra I. Velikega, ki je mestu z najemom tujih - predvsem italijanskih - arhitektov dal evropsko noto. Zaradi arhitekturnih dosežkov, ki so dopolnjevali rokave Neve, je mesto dobilo vzdevke, kot sta npr. severne Benetke ali severna Palmira, nastale pa so tudi številne carske rezidence v okolici mesta - Petrodvorec (Petergof), Oranienbaum (Lomonosov), Carsko selo (Puškin), Pavlovsk in Gatčina.

Carsko selo je nekdanje rusko prebivališče cesarske družine, ki se nahaja 26 km, južno od središča Sankt Peterburga. To je del mesta Puškin in svetovna dediščina Sankt Peterburga in povezane skupine spomenikov. Leta 1708, je Peter Veliki dal posest svoji ženi, prihodnji cesarici Katarini I., kot darilo. Katarina I. je začela mesto razvijati kot kraljevo prebivališče. Njena hči, cesarica Elizabeta, in njen arhitekt Bartolomeo Francesco Rastrelli, sta v veliki meri odgovorna za gradnjo palače Katarine Velike. Kasnejša cesarica Katarina II. in njen arhitekt Charles Cameron sta podaljšala palačo, kar je zdaj znano kot Cameron Gallery. Aleksandrova palača je bila zgrajena po naročilu Katarine Velike kot darilo za njenega najljubšega vnuka, Aleksandra I.

Trenutno obstajata dve cesarski palači: baročna Katarinina palača s Katarininim parkom in neoklasicistična Aleksandrova palača z Aleksandrovim parkom. Do konca 18. stoletja je Carsko selo postal priljubljen kraj za poletno rezidenco plemstva. Kot zadnji cesar je tu živel Nikolaj II. s svojo družino. 17. septembra leta 1941 so Nemci zasedli mesto Puškin, s tem se je začelo uničevanje in plenjenje mnogih zgodovinskih spomenikov, zgradb in drugih kulturnih artefaktov, kot je tudi Jantarjeva soba. Rdeča armada je mesto osvobodila 24. januarja 1944. Po vojni se je začelo obnavljanje Carskega sela, a velik del cerkve in Aleksandrove palače še obnavljajo.
Še ena zanimivost: za dekoracijo zunanjosti Katarinine palače so porablili 100 kg zlata.

Neža Vodopivec

RUSKI PREDSEDNIKI, KI SO ZAZNAMOVALI ČAS

NIKITA SERGEJEVIČ HRUŠČOV

Hruščov se je rodil v vasi Kalinovka v Rusiji v kmečki družini. Osnovno šolo je obiskoval samo dve leti, brati in pisati pa se je naučil šele po svojem dvajsetem letu.
Med prvo svetovno vojno je začel delovati v delavskih sindikatih in se pridružil komunistom v Oktobrski revoluciji. Partiji se je uradno pridružil leta 1918. Že zgodaj se je začel potegovati za

najvišje partijske položaje.
Leta 1935 je postal prvi sekretar moskovskega občinskega komiteja.
Po nemškem vdoru v Ukrajino je Hruščov kot najvišji partijski sekretar organiziral obrambo Ukrajine. Po padcu Kijeva so ga najvišji sovjetski partijski organi poklicali nazaj v Moskvo in ga med bitko za Stalingrad imenovali za političnega komisarja na tem področju, s činom generalporočnika.
Po smrti Stalina je po kratkem političnem boju za oblast postal prvi sekretar komunistične partije Sovjetske zveze in s tem tudi njen uradni voditelj.
Oktobra 1964 so v Kremlju pripravljali tajno sejo politbiroja, na kateri so razpravljali o odstavitvi Hruščova. Hruščov se je sprva ni hotel udeležiti, naposled pa se je seje vseeno udeležil, saj bi razpravljali tudi brez njega. Na letališču ga je pričakal samo šef KGB in ga odpeljal na zasedanje, kjer so Hruščova odstavili in ga zamenjali z Leonidom Brežnjevim. Preostanek življenja je preživel v dači blizu Moskve. Do smrti so ga mučile depresija, melanholija, doživel pa je tudi več manjših možganskih in srčnih kapi.
Hruščov je umrl 11. septembra 1971 pri 78-ih letih. Pokopali so ga na pokopališču Novodevičje, javnost pa na pogrebu ni smela biti prisotna. Za zagotovitev, da se ljudje ne bi prišli poklonit državniku, je milica zaprla vse poti na pokopališče, na vhodna vrata pokopališča pa so obesili napis: »Zaprto zaradi razkuževanja.«

LEONID ILJIČ BREŽNJEV

(1906- 1982)
Mandat:14. oktober 1964 – 10. november 1982

Rodil se je v Ukrajini, kjer se je tudi izšolal za inženirja. Svojo politično pot je začel v komunistični partiji, nadaljeval pa je kot član komunistične stranke. V času 2. sv. vojne je deloval v Rdeči armadi kot politični komisar. Najprej je podprl politiko Hruščeva, a je kmalu zatem prestopil k nasprotnikom. Stalina je označil kot dobrega človeka in s tem utrdil moč KGB-ja. Sovjetska zveza je v njegovem času nadzorovala in se vmešavala v vse notranje zadeve svojih satelitskih držav (zaščita socializma).V 70. letih je njegova priljubljenost zaradi korupcije in razmaha sive ekonomije močno upadla. Skupaj z Jimmyem Carterjem je na konferenci na Dunaju podpisal sporazum o omejitvi oboroževanja SALT II. Je tisti, ki je ukazal intervencijo v Afganistanu, kjer so se komunisti borili z muslimanskimi skrajneži, kar pa so financirale ZDA. Leta 1980 je kot takratni predsednik države odprl olimpijske igre v

Moskvi, na katerih pa je nastopilo malo športnikov, to pa predvsem zaradi intervencije v Afganistanu.
Po kapi se je začelo počasno okrevanje, med katerim je postal odvisen od uspavalnih tablet.
Umrl je zaradi srčnega napada, sledil pa je eden najbolj veličastnih pogrebov v vsej zgodovini. Na državnem pogrebu na Rdečem trgu v Moskvi so se od njega poslovili predstavniki 77 držav.

Melita Moneta

Mihail Sergejevič Gorbačov

(2. 3. 1931)
Rodil se je 2. 3. 1931. Med leti 1946 in 1950 je bil tovarniški delavec, nato je v Moskvi študiral pravo. Kasneje (od 1970 do 1978) je bil prvi sekretar partije za stavropolsko območje. Po smrti Konstantina Černenka je bil izvoljen za generalnega sekretarja zveze komunističnih partij socialistične republike Rusije. Po tem je kot novi generalni sekretar odločno nadaljeval politiko. Podpisal je pogodbo z Ronaldom Reaganom za razorožitveni sporazum v Beli hiši in umaknil sovjetske čete iz Afganistana. Postal je član Politbiroja (1979). Večkrat je potoval v tujino na politična srečanja. Po smrti Konstantina Černenka je postal generalni sekretar komunistične partije (11. 3. 1985). Tako je postal prvi vodja partije, ki je bil rojen po letu 1917. Poskušal je reformirati partijo in ekonomski trg v državi z uvedbo programov Glasnost, Perestrojka, in Uskorenije. Leta 1986 je obiskal Slovenijo. Na Brdu pri Kranju se je srečal s takratnim predsednikom CK ZK Slovenije, Milanom Kučanom, in tudi z gen dir. RTV Slovenije, Vladislavom Janžičem.
Na 19. partijski konferenci (junija 1988), ki se je spremenila v senzacijo, je razglasil prelomne reforme političnega sistema. Čez dve leti (1990) je bil izvoljen za prvega izvršnega predsednika. Istega leta je tudi začela razpadati Sovjetska zveza, odcepili so se Estonija, Latvija, Litva, Moldavija, Gruzija, Ukrajina, Armenija in Azerbajdžan. Nekateri politiki so ga hoteli umakniti z oblasti. Gorbačov je preživel tri dni v hišnem priporu, potem so ga spustili vrnili na oblast. Istega leta (1991) je odstopil in

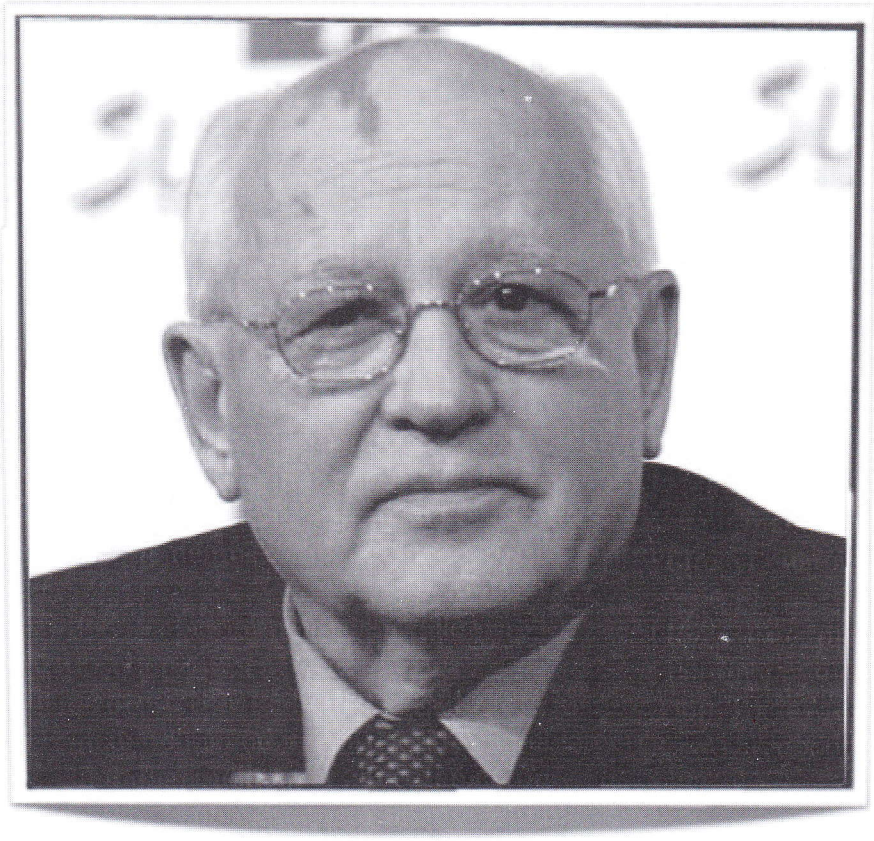
Михаил Юрьевич Лермонтов:

ПАРУС

Белеет парус одинокой
В тумане моря голубом!..
Что ищет он в стране далекой?
Что кинул он в краю родном?..

Играют волны - ветер свищет,
И мачта гнется и скрыпит...
Увы, - он счастия не ищет
И не от счастия бежит!

Под ним струя светлей лазури,
Над ним луч солнца золотой...
А он, мятежный, просит бури.
Как будто в бурях есть покой!

Sovjetska zveza je uradno razpadla. Ustanovil je Fundacijo Gorbačov (1992), leto kasneje pa Mednarodni zeleni križ. Leta 1996 je znova poskušal na volitvah, a je dobil le en odstotek glasov. Trenutno živi sam v Moskvi, saj je njegova žena, Raisa, leta 1999 umrla zaradi levkemije.
Raisa je konec 80-tih let 20. stoletja pomagala ustanoviti Sovjetski kulturni sklad, delala je v dobrodelne namene in vlagala v izgradnjo osrednje pediatrične klinike v Moskvi. Gorbačov je ob 70. obletnici rojstva svoje žene dejal, da je živel srečno življenje in da je bilo pri tem odločilno to, da je spoznal in živel z žensko, kakršna je bila Raisa Maksimovna.

Urša

Boris Nikolajevič Jelcin

(1. 2. 1931 – 23. 04. 2007)
Boris Nikolajevič Jelcin (Бори́с Никола́евич Е́льцин), ruski politik, * 1. februar 1931, vas Butka, Sverdlovska oblast, Sovjetska zveza (danes Rusija), † 23. april 2007, Moskva, Rusija, vzrok naj bila odpoved srca oz. srčna kap.
Boris Nikolajevič Jelcin je bil tako rekoč energetski zajček ruske politike. Bil je inženir in obstranski član komunistične partije Sovjetske zveze, kmalu za tem pa je zmagal na ruskih predsedniških volitvah leta 1989, na račun popularnosti. Kot predsednik je bil ključni premostitveni element med staromodnim sovjetskim komunizmom in Rusijo 21. stoletja. Zaradi svojega ostrega jezika, viharnosti in priljudnosti je Jelcin ostal populistični vodja ruskega prebivalstva še dolgo v pozna osemdeseta leta. Zagnano si je prizadeval pospešiti razvoj in izboljšanje reform, s čimer je oporekal načelom in nazorom svojega predhodnika Mihaila Gorbačova, vendar mu ga je vseeno uspelo premagati na volitvah leta 1991. Prav tega leta je bil Jelcin izvoljen za prvega predsednika Ruske federacije, svojo oblast in vpliv pa je obdržal še po razpadu Sovjetske zveze. Kljub političnim spodrsljajem, govoricah o zlorabi alkohola in vsaj dvema srčnima kapema, je bil leta 1996 ponovno izvoljen za predsednika. Odstopil je 31. 12. 1999, s pojasnilom, da si Rusija zasluži vstopiti v novo tisočletje z novimi politiki. Nasledil ga je Vladimir Putin.

Zanimivosti

- Leta 1999 je ob začetku vojne na Kosovu Jelcin močno nasprotoval vojaškemu posegu Nata na ozemlju, in posvaril pred možno Rusko intervencijo v primeru, da bi NATO na ozemlje tedanje Jugoslavije napotil kopenske sile.
- Največ prahu je v svetovni javnosti Jelcin dvignil leta 1991, ko je po nasvetu institucij vzhodnega bloka, Mednarodnega monetarnega sklada, Svetovnega sklada in Zakladnice ZDA, ki so v poznih osemdesetih letih razvili standardni načrt za ekonomije v razvoju. Ta načrt, imenovan tudi »Washingtonski konsenz« ali »šok terapija«, je bila množica ukrepov za liberalizacijo cen in stabilizacijo državnega proračuna.

Zasebno življenje

Njegova soproga je bila Naina Jelcin. Kot mlad fant si je Boris Jelcin nekoč odstrelil dva prsta na roki, medtem ko se je igral z nabito granato. Njegova domača vas se imenuje Butka, včasih Butko, obe verziji poimenovanja sta prevoda iz ruske cirilice. Vas

Butka leži v regiji Sverdlovsk ter se nahaja v neposredni bližini mesta Jekaterinburg, ki je bilo med letoma 1924-1991 tudi poimenovano kar Sverdlovsk. Ime mesta je bilo povrnjeno v prvotni Jekaterinburg po razpadu Sovjetske zveze, leta 1991, vendar se je ime regije obdržalo. Po naključju je bilo mesto Jekaterinburg tudi mesto, v katerem so bili leta 1918 car Nikolas II in njegova družina, usmrčeni.

Iza Čadež

VLADIMIR PUTIN

(7. 10. 1952, Leningrad)

Njegovo rojstno ime je Vladimir Vladimirovič Putin. Rodil se je 7. oktobra 1952 v Leningradu, Rusija. Je eden največjih in najbolj priznanih ruskih politikov in nekdanjih predsednikov. Sedaj je Putin predsednik vlade Rusije. Kot še mlad politik je v mestni hiši Leningrad vodil komite za zunanje zveze in bil prvi namestnik leningrajskega župana. V tem času se ga je prijel vzdevek "siva eminenca".
Avgusta 1999 ga je predsednik Boris Jelcin imenoval za predsednika ruske vlade. Ko je Jelcin nepričakovano odstopil, ga je Putin začasno nadomestil. Na predsedniških volitvah, marca 2000, je zmagal v prvem krogu in postal ruski predsednik. Prav tako je po 4 letih z 71% glasovi dobil tudi drugi mandat. Po ruski ustavi je bil Putin predsednik lahko samo v dveh zaporednih mandatih, zato se mu je maja 2008 mandat iztekel. Nasledil ga je Dimitrij Medvedjev, ki ga je po manj kot dveh urah predsedovanja že imenoval za novega predsednika vlade. Tekoče govori nemščino, angleščino pa malo slabše. Je mojster v borilnih veščinah sambo in judo. Je poročen in ima dve hčerki, starejšo Marijo in mlajšo Katarino.

Nagrade:
- 1999- Človek leta v Rusiji
- 2002- Red svetega ravnoapostolskega kneza Vladimira v Rusiji
- 2003- Red svetega carja Borisa (Bolgarska pravoslavna cerkev)

Življenje je zanj na splošno nevarno, zato pa ga nič ne odvrne, da ne bi živel vsakega dneva posebej in iz njega iztisnil, kolikor je mogoče. V svojih osmih letih, ki jih je preživel kot ruski predsednik, in preteklih dveh v vlogi premierja, se je naučil, kako s pomočjo televizijskih kamer uspešno izoblikovati podobo jeklenega človeka, ki je Rusom tako pri srcu.
Menda se bo leta 2012 spet potegoval za predsedniški položaj, vendar sta se menda z Medvedjevim zmenila, da se ne bosta pomerila drug proti drugemu, zato bo kandidiral le eden od njiju.

Klavdija Strmšek

Dimitrij Medvedjev

(14. 9. 1965, Leningrad) Dimitrij Anatoljevič Medvedjev (Дми́трий Анато́льевич Медве́дев), ruski politik, poslovnež in pravnik, tretji in sedanji predsednik Rusije, * 14. september 1965, Leningrad (zdaj Sankt Peterburg), Rusija. Dimitrij Medvedjev se je učil od predhodnega predsednika Ruske federacije, Vladimirja Putina, ki ga je na predsedniškem položaju nasledil 7. 5. 2008. Medvedjev je znan kot oster pravnik in poslovnež s posebnim interesom za ekonomske reforme. Leta 1987 je doštudiral pravo, tri leta kasneje pa je opravil še doktorski študij prava in postal doktor pravne znanosti Leningrajske državne univerze. Kasneje je postal tudi asistent profesorja prava na univerzi, na kateri je sam študiral, obenem pa je vzporedno vodil svoja lastna pravno-svetovalna podjetja ter sodeloval v lokalni politiki, kjer je spoznal Vladimirja Putina. Putin je bil leta 1996 sprejet v Kremlin, kjer je delal za tedanjega predsednika Rusije – Borisa Jelcina, tam pa se mu je leta 1999 pridružil tudi Medvedjev.Putin je zasedel predsedniški položaj leta 2000, istočasno pa sta vpliv in veljava Medvedjeva v ruski politiki rasla. Leta 2003 je Medvedjev prevzel funkcijo vodje kabineta, leta 2005 pa je bil imenovan za zastopnika premierja družbenih programov. Leta 2008 je Putin zapustil predsedniško funkcijo, saj mu je mandat potekel in že na naslednjih volitvah ga je nasledil njegov lastno izbrani naslednik – Medvedjev. Na volitvah je zmagal brez večjih težav in tako postal tretji predsednik Ruske federacije. Kmalu za tem je Medvedjev za premierja imenoval Putina, kar je sprožilo val špekulacij, da bo leta 2012 Putin morda ponovno kandidiral za predsednika.

Zasebno življenje

Na BBC-ju menijo, da je Medvedjev prvi ruski predsednik, za katerega ni bilo dokazano, da bi kdajkoli bil v kakršni koli povezavi z bivšo Sovjetsko partijo ali tajno službo. Kot pravijo podatki na spletni strani RussiaProfile.org, naj bi bil Medvedjev še nižji kot njegov predhodnik Putin. Putin v višino meri dobrih 165 cm, Medvedjev pa le slabih 163 cm. Nekoč je bilo v nekem intervjuju o njem povedano, da Medvedjev preplava skoraj en kilometer in pol, dvakrat na dan. Z ženo Svetlano Medvedjev (njen dekliški priimek je Linnik), imata enega sina, Iljo, ki je bil rojen leta 1996. Medvedjev naj bi bil tudi dolgoletni oboževalec glasbene skupine Led Zeppelin in nekaterih drugih klasičnih rock skupin. Trenutni ruski predsednik je pripadnik ruske pravoslavne cerkve.

Iza Čadež

ДУМА

Печально я гляжу на наше поколенье!
Его грядущее - иль пусто, иль темно,
Меж тем, под бременем познанья и сомненья,
В бездействии состарится оно.
Богаты мы, едва из колыбели,
Ошибками отцов и поздним их умом,
И жизнь уж нас томит, как ровный путь без цели,
Как пир на празднике чужом.
К добру и злу постыдно равнодушны,
В начале поприща мы вянем без борьбы;
Перед опасностью позорно малодушны
И перед властию - презренные рабы.
Так тощий плод, до времени созрелый,
Ни вкуса нашего не радуя, ни глаз,
Висит между цветов, пришлец осиротелый,
И час их красоты - его паденья час!

Мы иссушили ум наукою бесплодной,
Тая завистливо от ближних и друзей
Надежды лучшие и голос благородный
Неверием осмеянных страстей.
Едва касались мы до чаши наслажденья,
Но юных сил мы тем не сберегли;
Из каждой радости, боясь пресыщенья,
Мы лучший сок навеки извлекли.

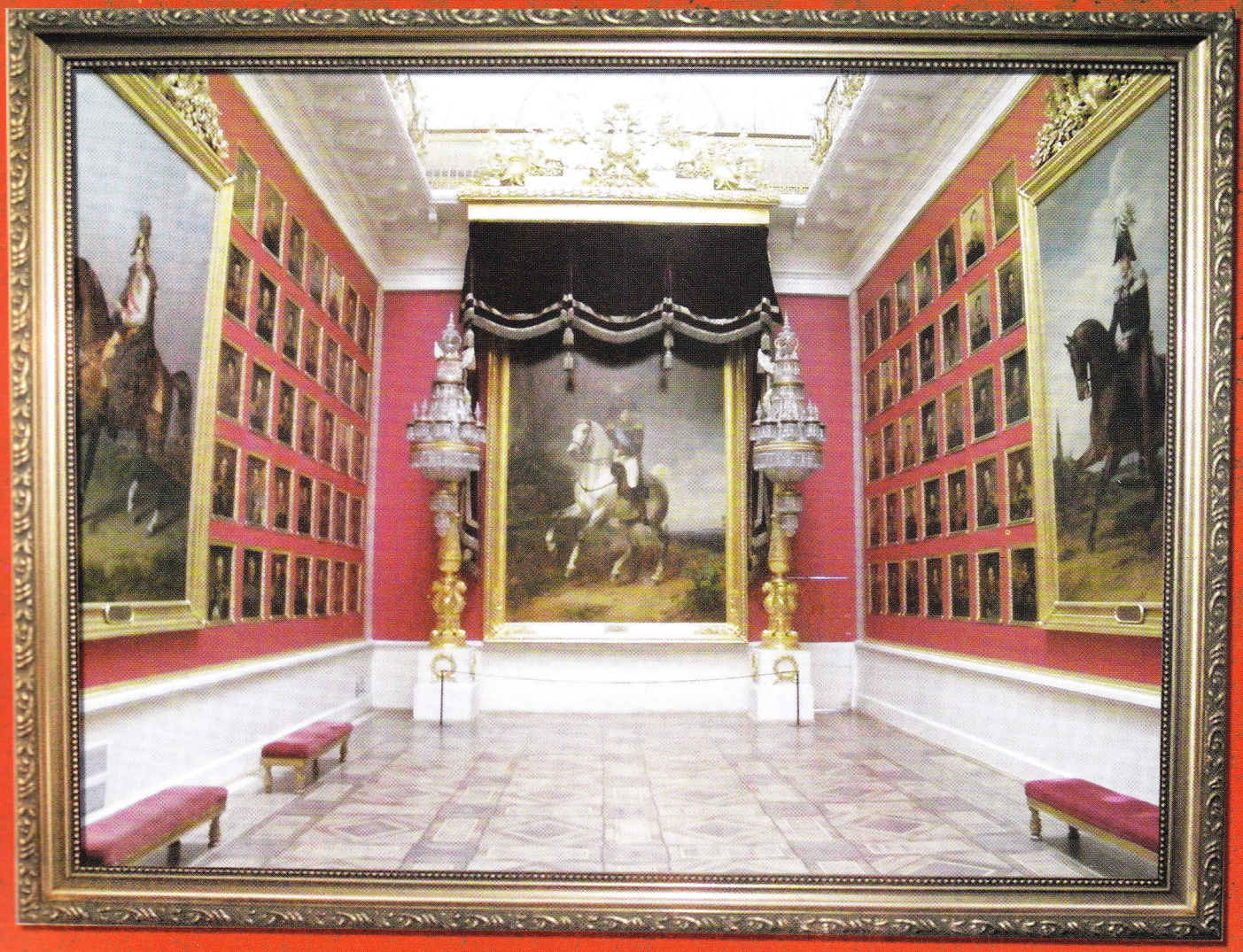
Мечты поэзии, создания искусства
Восторгом сладостным наш ум не шевелят;
Мы жадно бережем в груди остаток чувства -
Зарытый скупостью и бесполезный клад.
И ненавидим мы, и любим мы случайно,
Ничем не жертвуя ни злобе, ни любви,
И царствует в душе какой-то холод тайный,
Когда огонь кипит в крови.
И предков скучны нам роскошные забавы,
Их добросовестный, ребяческий разврат;
И к гробу мы спешим без счастья и без славы,
Глядя насмешливо назад.

Толпой угрюмою и скоро позабытой
Над миром мы пройдем без шума и следа,
Не бросивши векам ни мысли плодовитой,
Ни гением начатого труда.
И прах наш, с строгостью судьи и гражданина,
Потомок оскорбит презрительным стихом,
Насмешкой горькою обманутого сына
Над промотавшимся отцом.

Учитель говорит ученику:
- Почему ты не делаешь никаких успехов в чтении? Когда мне было столько лет, сколько тебе, я читал совершенно свободно.
Ребёнок посмотрел на учителя и ответил:
- Это потому, наверно, что у Вас учитель был лучше, чем у меня.

Давайте посмеёмся!

НАСЛЕДИЕ
GLENFIELD
СТОЛОВАЯ
Tivoli Audi

Gimnazija Ledina, 2010